

I ARA, QUÈ?

L'ESCENARI POSTAPOCALÍPTIC DINS LA LITERATURA
DE CIÈNCIA FICCIÓ

PAU GALIANA MOLINA

2N DE BATXILLERAT, INS NARCÍS MONTURIOL

DEPARTAMENT DE LLENGÜES

ALBERT MASOLIVER

3 DE NOVEMBRE DE 2017

Índex de continguts

1. Introducció.....	3
2. La ciència ficció.....	5
3. L'escenari postapocalíptic.....	6
4. Característiques de l'escenari postapocalíptic.....	7
5. Tipus d'escenari postapocalíptic.....	11
6. I ara, què?.....	16
7. Conclusió.....	20
8. Glossari.....	21
9. Fonts consultades.....	22
9.1 Bibliografia.....	22
9.2 Cinematografia.....	22
9.3 Webgrafia.....	22
9.4 Altres fonts.....	22
10. Annexos	
10.1. Guió cinematogràfic	
10.2. Storyboard	

1. Introducció

Des que he tingut coneixença de l'anomenat Treball de Recerca que he pensat, tot i manifestar-se'm llunyà, quin podria ésser el tema que m'hagués agradat desenvolupar. En un principi, tendra innocència, vaig pensar en el folklore. De bones a primeres vaig plantejar-me fer un estudi comparat de les tradicions i llegendes, així com els éssers fantàstics del Principat de Catalunya i del País Valencià.

Un cop vaig començar el curs de primer de batxillerat vaig decidir abandonar la idea, considerant-la massa feixuga. Així doncs, ens presentaren el nostre amic, el Treball de Recerca (TdR per als amics), i jo no tenia tema per desenvolupar.

Un dia, anant a Girona amb mon pare, vaig decidir preguntar-li quina podria ser una bona tesi a desenvolupar, a la qual cosa em va respondre que la tradició de torronaires de Xixona podria esdevenir una tesi interessant. Jo vaig accedir de grat i vaig començar el projecte amb entusiasme i alegria, ple del frenesí dels projectes nous. Vaig aconseguir d'entrevistar dues dones sobre el tema; tenia pensats viatges a diverses zones de Catalunya per entrevistar-me amb més gent. Naturalment, ho vaig deixar córrer. En adonar-ne de la magnitud del meu treball vaig llençar el barret al foc: no em veia amb cor d'abastar tanta grandària des del meu grau de desconexença.

Fou llavors que vaig recordar un vell projecte que tenia mig abandonat al calaix de coses per acabar, on deses totes les idees i les fantasies que tens quan parles amb amics una tarda on no hi ha res millor a fer. En un principi anava a esdevenir una sèrie de nou capítols amb un màxim de deu minuts per capítol. Teníem pensat rodar-la pels voltants de Xixona. Anàvem a alternar el desert de l'Espartal i Abió, amb el mas del meu col·laborador. Per desgràcia, vam acabar abandonant el projecte. Llavors, jo, amb tota la il·lusió de qui veu una foto vella, antiga, de quan era petit, vaig treure-li pols de sobre i vaig dir: aquesta és la meva.

Així va ser com em vaig plantejar de fer un treball sobre l'escenari postapocalíptic en la literatura de ciència ficció. Sembla un mot feixuc, però es fa lleuger a mesura que l'assaboreixes. El primer pas va ser... parlar-ne amb el tutor, és clar; obviant això, el primer pas va ser traduir tot el que portava començat. Sí, en un principi el projecte s'anava a realitzar en castellà. Tanmateix, vaig decidir dotar d'una certa idiosincràsia a personatges com en Juaquín i la seva família i vaig decidir de deixar-li a ell i a la Jenny la parla castellana durant

I ARA, QUÈ? L'escenari postapocalíptic en la literatura de ciència ficció

tota l'obra. La Isabel, per la seva banda, seria bilingüe.

Traducció feta, cosa que es diu en un moment, havia de seguir escrivint. Aquesta fita la vaig dur a terme al ritme que analitzava obres com *Mad Max*, el *Mecanoscrit del Segon Origen* o *Las reglas del Nuevo Mundo*, de la qual en vaig extreure poc per a la posterior redacció de l'anàlisi de les obres. Més tard, acabat ja el guió, vaig disposar-me a fer l' storyboard per poder realitzar els plans amb una prèvia idea. Al temps d'això, anava captant amics que es pogueren interessar pel projecte i que accediren a treballar amb mi. Al cap d'uns dies vaig tenir un repartiment mitjanament acceptable. Encara faltaven llocs per ocupar, com el de l'Albert i el d'en Youssef. Així i tot, menys era res.

A partir d'aquest punt l'activitat destinada a fer el treball es dividia en dos: la que utilitzaria per redactar aquesta memòria escrita i la que utilitzaria per gravar la pel·lícula, perquè, efectivament, vaig decidir de transformar la sèrie en una pel·lícula.

Però reculem un moment: sobre què havia de fer la memòria escrita? Per què estava analitzant *Mad Max*, el *Mecanoscrit*, *Las reglas del Nuevo Mundo*...? Explicaria en la meua memòria com hauria de realitzar el projecte? Parlaria de tècniques cinematogràfiques? No, és clar. Com es pot observar pel subtítol del projecte, aquest és un treball que tracta *L'escenari postapocalíptic dins la literatura de ciència ficció*. Això vol dir, com a mínim, una cosa: que parlo de la ciència ficció. Així doncs, vaig idear: faré una anàlisi de diverses obres, en redactaré les característiques, establiré una classificació i, a partir d'això, el film.

Així doncs, aquí està: una anàlisi de les característiques que presenta l'escenari postapocalíptic dins la literatura de ciència ficció i els tipus en els que es pot classificar, amb una introducció a la ciència ficció, a l'apocalipsi i allò que ve després i, per concloure, un comentari de l'obra que jo mateix he creat a partir dels meus coneixements.

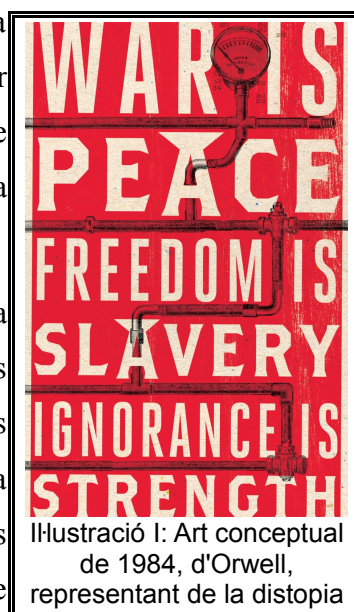
Entrem doncs, dins la ciència ficció.

PAU GALIANA MOLINA, 19 D'OCTUBRE DE MMXVII

2. La ciència ficció

La ciència ficció és un gènere literari que podem trobar en la narrativa, el cinema i el còmic, entre altres. També podem trobar representacions d'art conceptual o fins i tot obres musicals que facin al·lusions al tema, però en general és un gènere narratiu, ja sigui en forma de novel·la, relat, film o còmic.

La ciència ficció explora la ficció de manera especulativa utilitzant la ciència com a base. Dins d'aquesta, hi ha dues categories: la ciència ficció dura i la ciència ficció tova. Aquestes dues categories fan referència al grau d'importància que té la ciència dins l'obra. Com més dura és la ciència ficció, més s'apropa a una realitat plausible científicament parlant a més de

Il·lustració 1: Art conceptual de 1984, d'Orwell, representant de la distopia

mostrar un caràcter més descriptiu i divulgatiu; mentre que com més tova és, més s'allunya de la ciència coneguda i més especulativa es torna, buscant una major qualitat literària i poètica.

Dins la ciència ficció hi ha una gran varietat de gèneres que exploren ambdós tipus de ciències: experimentals i socials. Les distopies¹ i les utopies² tenen un caràcter més de caire social i enfoquen els temes que tracten en la societat i els éssers humans sense necessitat de recolzar-se massa en aspectes tècnics de les ciències experimentals mentre que la ciència ficció espacial o el biopunk³ requereixen un

Il·lustració 2: Art conceptual del videojoc Bioshock, representant del biopunk

cert tecnicisme per a parlar de determinats temes. Tanmateix, aquest tecnicisme pot ser merament especulatiu.

En general, però, les matèries que rondan el gènere de la ciència ficció acaben donant voltes entorn de la natura humana, l'ètica, la societat, la tecnologia i el bon o mal ús d'aquesta, el poder i d'altres temes. En general, tots acaben orbitant entorn el mateix nucli: l'ésser humà.

El subgènere postapocalíptic es caracteritza per ambientar la narració en un escenari futur, després d'una catàstrofe que fa desaparèixer la civilització. En aquest escenari, els protagonistes han de lluitar per a la supervivència, amb el qual els escriptors exploren les

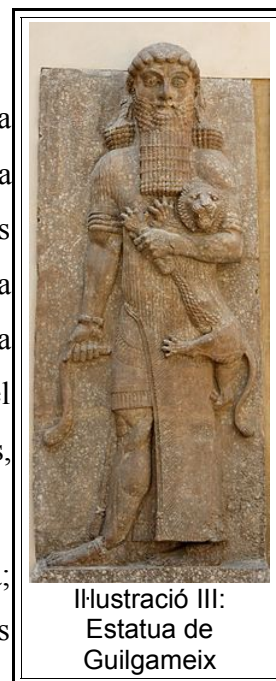
I ARA, QUÈ? L'escenari postapocalíptic en la literatura de ciència ficció

diverses facetes de la voluntat humana, la convivència, la solitud, l'enyor, la moral i el concepte que entenem com a civilització.

3. L'escenari postapocalíptic

L'apocalipsi no és un tema tractat únicament durant l'actualitat. La primera referència que tenim la trobem a l'*epopeia de Guilgameix*⁴, on la dea Ishtar diu que “alçaré els morts de la terra per què es mengin els vius”(Anònim 2.700 aC: taula III, línia 99). Mil·lennis més tard, la *Biblia* ens dedica un llibre sencer a l'Apocalipsi, explicant-nos una profecia que fa pregó de la fi del món. Tanmateix també veiem la fi del món dins el paganisme germànic amb el Ragnarok⁵, on moriran els déus, i a d'altres mitologies.

Ens trobem, doncs, davant d'un tema freqüentment usat en la literatura; ja sigui per bé o per mal: la fi dels temps hi és. Però fins aquí les similituds. Els mites, tot i que no tots, solen associar l'apocalipsi amb la

Il·lustració III:
Estatua de
Guilgameix

fi del temps, la fi de tot, sense haver-hi res més enllà: la mort de l'univers. La ciència ficció planteja l'apocalipsi com un punt d'inflexió: quelcom que marca un abans i un després. La destrucció de la civilització.

La ciència ficció, en el seu afany de discutir l'ètica i el que creiem veritats indiscutibles, així com de retratar la societat i criticar-la, utilitza l'apocalipsi per posar a prova l'ésser humà en un ambient extrem: la guerra, la fam, la pandèmia, la destrucció, el caos, la fi dels recursos; tots ells són pretextos per posar a prova les persones i explorar un costat salvatge i instintiu. D'altra banda, la destrucció de la civilització pot permetre la construcció d'una de nova i l'exploració de nous marcs de la personalitat i la natura humana: el camí que pot seguir una nova civilització.

L'escenari postapocalíptic pot ser simplement una societat futura, diferent a l'actual, construïda sobre les cendres d'una arcaica i antiga civilització, talment ho demostren trilogies com *El Corredor del Laberint*, tot i que s'apropen més a la distopia, o pot haver deixat una desolació on només hi hagi intents de creació de societats, com la sèrie de còmics *The Walking Dead*.

Sigui quin sigui el tipus d'escenari, el gènere dins la ciència ficció té un inici històric. La

literatura postapocalíptica naixé de la tensió constant i la perspectiva d'un Harmagedon⁶ durant la Guerra Freda, i també com a crítica d'aquesta. Les primeres obres apocalíptiques de ciència ficció daten de finals de la dècada de 1940 i s'estenen pels 50 i 60, adaptant-se en aquestes dues últimes dècades al cinema, on adquirirà major popularitat. Dins dels temes tractats en aquestes obres, com *Sóc llegenda* o *La terra roman*, està la creació d'una nova societat que s'adapti a la nova situació catastròfica. A la primera, per exemple, veiem com la nova raça de vampirs forma una societat per ella mateixa, mentre que a la segona narració, la civilització no desapareix enterament.

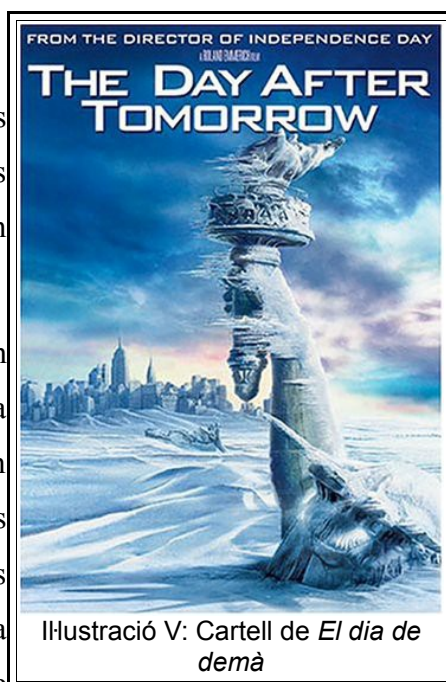
Il·lustració IV: Representació de *La Terra Roman*

Abans d'endinsar-nos en la matèria, però, cal diferenciar dos conceptes: l'etapa apocalíptica de l'etapa postapocalíptica. Tot i que són termes semblants i es complementen, són relativament diferents. En poques paraules: l'etapa apocalíptica és aquella en el que es desencadena una catàstrofe mundial que porta a la destrucció de la civilització i la humanitat; l'etapa postapocalíptica és aquella en la que dita catàstrofe ja ha succeït i els pocs supervivents s'encarreguen sobreviure, restablir l'antiga civilització o bé un nou ordre mundial juntament amb una nova civilització.

4. Característiques de l'escenari postapocalíptic

Hi ha dos tipus principals de novel·les, pel·lícules, còmics o obres ambientades després d'una catàstrofe mundial: les que presenten l'**etapa apocalíptica** i les que mostren solament l'**etapa postapocalíptica**.

La seva diferència rau en què les primeres ensenyen com es produeix la destrucció del món i la civilització; d'altra banda, aquest pot ser el principal argument de l'obra, com a pel·lícules com *2012* o *El dia de demà*. En aquests dos exemples el món sucumbeix degut a la inversió dels pols en el primer i un canvi climàtic radical que provoca una glaciació instantània en el segon. Els protagonistes han de

Il·lustració V: Cartell de *El dia de demà*

sobreviure enmig de la destrucció, sortejant els problemes de l'hecatombe⁷ a mesura que el

I ARA, QUÈ? L'escenari postapocalíptic en la literatura de ciència ficció

món es desfà. En aquest context els autors poden explorar l'estrès al qual les persones es veuen sotmeses en un escenari de destrucció constant, dotant les seves obres d'una gran càrrega angoixant.

D'altra banda, es pot resumir la destrucció o simplement fer-la menys angoixant, com Manuel de Pedrolo fa en el seu *Mecanoscrit del segon origen*. La destrucció ocupa els cinc primers paràgrafs i els protagonistes, l'Alba i en Dídac, no se n'assabenten fins el vuitè paràgraf. La reconeixença de l'estat del món després de l'Harmagedon s'estén fins el dissetè paràgraf; a partir d'aquí, els protagonistes van per feina i es concentren en la seva supervivència i en la reconstrucció del món.

Altres obres simplement aborden l'etapa postapocalíptica, especificant o no quant temps ha passat des de la destrucció del món conegut. La novel·la *Sóc llegenda* de Richard Matheson ens il·lustra això amb molta simplicitat: ens introdueix de dret en la solitud del protagonisme després de la pandèmia que ha convertit tothom en vampir, la ciutat està desolada durant els dies, i han passat vora de sis mesos que no veu ningú humà. Descriu, llavors, el món només després de l'apocalipsi.

Un cop establerta aquesta dicotomia, podem buscar més característiques dins el gènere. La característica principal és la **solitud**. Si bé hi ha obres que poden prescindir d'aquest punt, com les dues pel·lícules esmentades abans (*2012* i *El dia de demà*), es deu a que pretenen focalitzar la catàstrofe de l'Harmagedon en el moment de l'apocalipsi. Parlant després de

l'apocalipsi, la solitud es fa palesa i constant: a la mítica sèrie de televisió estatunidenca *The Walking Dead* el protagonista, en Rick, es passa els primers 3 capítols sense trobar la seva família.; el ja esmentat *Mecanoscrit* no presenta presència humana des que mor tothom fins el tercer quadern; a *Sóc llegenda*, a part de la companyia temporal del gos el

Il·lustració VI: Fotograma de *Sóc llegenda*

protagonista troba al carrer, l'únic moment on sembla aparèixer algú que no sigui vampir és quan en Neville es troba una dona anomenada Ruth, però resulta ser una infectada que l'abandona en descobrir-ho; al videojoc *The Last of Us* els encontres amb persones són sempre puntuals i la major part dels cops es mostren de forma hostil, per la qual cosa els

protagonistes, en Joel i l'Ellie, es troben en una solitud constant.

Una altra característica a destacar de l'escenari postapocalíptic és l'**afany de sobreviure** i, en molts casos, la **rutina**. Tan a *Sóc llegenda* com al *Mecanoscrit*, els personatges estableixen unes rutines a seguir per procurar-se la supervivència que consisteix principalment en aprovisionar-se de recursos, menjar i entreteniment, per tal de no quedar obsolets en cap aspecte. Els dos primers capítols de *Sóc llegenda* narren la distribució del material que en Neville ha aplegat, com emmagatzema llaunes de conserva a l'habitació de la seva filla i com “en l'habitació ara tot era funcional” (Matheson 1954: 3). En canvi, al *Mecanoscrit* tant el primer com el segon quadern serveixen per explicar la recollida d'útils que fa l'Alba i el règim de tasques i projectes que duen a terme ella i en Dídac, com sembren i com recullen la collita dels camps i, en general, com es procuren menjar, beure i útils.

Això es pot trobar també a *The Walking Dead* o a *Mad Max*, on hi ha escassetat de medicines en el primer i aigua en el segon, entre altres coses. Aquest fet dóna peu a expedicions per recollir subministrament i obre la porta a noves línies argumentals.

Una altra característica que es fa força palesa en la literatura posthecatòmbica⁸ és el **record**. El record, dolorós o no, de la vida anterior a la fi del món, i la nostàlgia i melangia que amb això porta aquest record. Podem veure, per exemple, com la malenconia es materialitza molt bé a *Sóc llegenda* gràcies a una focalització interna quasi constant que poques vegades es diferencia de la narració dels actes d'en Neville. En aquesta novel·la, degut també a la soledat constant del protagonisme, el record de la seva esposa i filla mortes és constant i dolorós, preguntant-se “Per què totes em recorden a la Kathy?” (1954: 9) fent referència a les nenes vampires que assassina durant el dia, o els intermitents salts enrere en el temps que mostren la vida d'en Neville anterior a l'apocalipsi.

El ja esmentat videojoc *The Last of Us* comença amb una escena on es mostra el desencadenament de l'apocalipsi i la pèrdua per part d'en Joel de la seva filla, la qual es veu emmirallada en l'Ellie. Aquí, doncs, el record no és tan evident com a les obres esmentades, però es pot suposar un amor paternal i una personificació de la filla morta en l'Ellie, vint anys després de la seva pèrdua.

Al *Mecanoscrit* també es fan determinats esments a la vida anterior en les quotidianes converses entre en Dídac i l'Alba. En algun d'aquests esments, per exemple, es plantegen qüestions que eren presents a l'antic món: en el Quadern de la vida i de la mort, l'Alba explica

I ARA, QUÈ? L'escenari postapocalíptic en la literatura de ciència ficció

a en Dídac el per què de l'existència del dimoni i el control que la religió exercia sobre la població (de Pedrolo 1974: 187), per prevenir el nou món de pràctiques semblants. Aquesta conversa, com moltes altres, acaben servint per al desenvolupament d'un nou món modelat sota els desitjos dels supervivents de la devastació.

Seguint aquesta línia, la construcció d'una nova societat permet l'aflorament d'una nova característica, la qual no és tan present ni òbvia com les anteriors: el **qüestionament de la moral** i l'ètica preapocalíptica. Manuel de Pedrolo en concret recalca força aquest aspecte en el seu *Mecanoscrit*. En el Quadern del viatge i de l'amor, l'Alba li planteja una qüestió a en Dídac: “A tu, ¿et sembla normal que, als dotze anys, dormis amb una dona?”, al que en Dídac respon que sí, que l'edat no comptava i l'Alba, “al capdavall, era la mateixa reflexió que s'havia fet ella” (1974: 175). Això ens demostra un trencament amb la moral catalana prehecatòmbica, que estableix l'anormalitat en un desig de la mena, així com sí considera important l'edat en afers sexoafectius⁹.

A *The Last of Us*, just a l'última etapa de la narració del videojoc, en Joel ha de decidir si deixa morir l'Ellie a canvi de trobar una cura contra la infecció fúngica que ha destrossat la humanitat. Dins l'ètica i la moral, seria considerat ètic deixar-la morir. En contra d'això, en Joel no permet que operin l'Ellie, fet

Il·lustració VII: Fotograma de *The Last of Us*

que acabaria amb aquesta, i recorre tot l'hospital on es troben els Lluernes (el col·lectiu descobridor de la cura en l'Ellie) assassinant a tothom qui s'interposi en el seu camí per retrobar-se i salvar a qui ha acabat cuidant com la seva pròpia filla i que, *de facto*, ho ha esdevingut.

5. Tipus d'escenari postapocalíptic

Per començar, contemplem dos grans tipus d'escenari postapocalíptic: el total i el parcial.

L'escenari postapocalíptic **parcial** és aquell que succeeix després d'un apocalipsi parcial, que no ha destrossat enterament el món i no ha fet desaparèixer la civilització tal com la coneixem. Trobem aquest tipus d'escenari a pel·lícules com les ja esmentades *2012* i *El dia de demà*, i també a obres com *El corredor del laberint*, on els governs sobrevivents a l'erupció solar que acaba amb el món s'organitzen en forma d'una corporativa anomenada CRUEL.

En les pel·lícules *2012* i *El dia de demà*, en canvi, el món és arrasat per una catàstrofe magnètica i climàtica. En el primer film la humanitat se salva i reconstrueix la civilització amb uns valors similars a Sud-Àfrica. En el segon la glaciació s'estén per l'hemisferi nord però els governs es traslladen a països del Sud a mode de refugiats.

L'escenari postapocalíptic **total** és aquell en què la civilització desapareix completament o, si més no, la major part d'aquesta. En les sagues de *The Walking Dead* els lectors persegueixen personatges que es traslladen d'un lloc a un altre d'Estats Units, aliens a cap corporació governamental, enfrontant-se amb altres grups de supervivents que es mostren hostils en la majoria de vegades. Si bé en alguns moments semblen florir comunitats organitzades i sedentàries, aquestes són eradicades en un moment o altre degut a girs argumentals. En la novel·la *Sóc Llegendà* seguim a un supervivent solitari aliè a qualsevol tipus d'organització social, tot i que al final del llibre atalaiem l'existència d'una civilització creada després de la catàstrofe, tot i mostrar-se hostil cap al protagonista.

Hi ha altres exemples on, en canvi, la societat aconsegueix reorganitzar-se en forma de tribus, poblats o ciutats, fins i tot. A la novel·la *La terra roman* trobem la construcció d'una societat primitiva i supersticiosa que reverencia el món abans de la malaltia que extermina la pràctica totalitat de la humanitat i veu el protagonista, l'Isherwood, com una figura de culte i respecte, però poc més. Aquesta nova societat s'organitza en forma de tribu, dedicant-se a la caça amb arcs i fletxes, amb l'ajuda de gossos en alguns moments. Crea, doncs, una societat aliena al món anterior.

En el videojoc *The Last of Us*, en canvi, veiem un retorn a la civilització anterior, tot i veure's marcades les noves generacions per l'estigma de no haver conegut el món abans de desenvolupar-se la mutació en el fong *Cordyceps*¹⁰ que convertí els seus hostes humans en

I ARA, QUÈ? L'escenari postapocalíptic en la literatura de ciència ficció

monstres caníbals cecs amb extensions fúngiques brotant de les seves cares o espatlles. Aquesta nova civilització, si més no, es tanca i forma comunitats independents, sovint hostils entre sí, autàrquiques i armades. Seguint els passos d'en Joel el jugador pot veure organitzacions en zones de quarantena fortament defensades per l'exèrcit; una comuna establida pel germà d'aquest, en Tommy, en una estació hidràulica; grups nòmades de saquejadors i l'hospital que es converteix en la seu del grup rebel dels Lluernes.

Seguint la línia dels videojocs, a la saga *Fallout* també veiem un retorn a algun tipus de civilització, però moltes difereixen de l'anterior a l'apocalipsi nuclear. Als dos primers títols de la saga podem apreciar un contingent residual del Govern dels Estats Units, anomenat l'Enclavament. Tanmateix, la seva presència és gairebé ínfima i l'únic residu real de l'antiga civilització són els refugis nuclears construïts pels governs abans de l'anomenada Gran Guerra que destrueix la humanitat.

Tota la resta d'organitzacions socials es constitueixen en forma de faccions armades o pobles independents. Al títol *Fallout: New Vegas* el jugador presència l'enfrontament entre l'anomenada República de Nova Califòrnia contra la Legió de Cèsar. La primera facció és una república presidencial provinent de Califòrnia, mentre que l'altra és un imperi absolutista governat pel tirà

Il·lustració VIII: Fotografia de *Fallout: New Vegas*

Cèsar. A més d'aquestes faccions també existeixen la Germanor d'Acer, els Seguidors de l'Apocalipsi i el govern del Sr. House sobre la ciutat de New Vegas (la reconstrucció de la ciutat de Las Vegas).

Més enllà d'això, un cop hem establert aquesta dicotomia entre la civilització i la no-civilització, ens trobem amb el següent esquema:

- Apocalipsi parcial
- Apocalipsi total
 - Civilització postapocalíptica
 - Manca de civilització

Però encara podem anar més enllà i incloure dos tipus de mancança de civilització

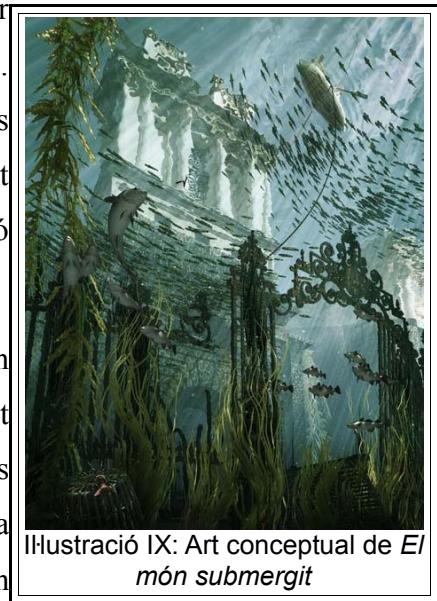
I ARA, QUÈ? L'escenari postapocalíptic en la literatura de ciència ficció

- Existència solitària
- Existència social

La primera ens posa en situació de novel·les com *Sóc Llegendada* o el *Mecanoscrit del segon origen*, de les quals ja hem explicat la solitud en la que es troben els seus protagonistes. La segona ens posa en situació de narracions com les sagues de *The Walking Dead* o la novel·la *La terra roman*.

Aquest, doncs, és un dels criteris que hem decidit establir per classificar la ciència ficció postapocalíptica en tipus. N'hi ha una altre, tanmateix, que classifica l'escenari segons el tipus d'apocalipsi al qual ha sigut sotmès. Amb aquest nou criteri classifiquem, doncs, les obres de ficció postapocalíptica en:

- Apocalipsi climatològic. És el que trobem en treballs com *El dia de demà*. Després d'un fet climatològic que destrossa la humanitat, els supervivents tracten de sobreviure. També pertany a aquest exemple la novel·la *El món submergit*, on l'escalfament global ha provocat la fusió d'ambdós pols tot fent que la terra quedi submergida sota el nou nivell del mar. A part d'això, el món es transforma creant un període neo-Triàssic amb vegetació descomunal i un clima tropical en la major part del planeta.
- Apocalipsi astronòmic. Aquest fa referència a agents astronòmics que causen una catàstrofe. Podríem veure aquest tipus reflectit en *El Corredor del Laberint*, on el món ha sigut convertit a un erm desolat degut a una erupció solar que ha cremat tota forma de vida existent, llevat d'una part. També classificaríem aquí la pel·lícula *2012*, en la qual els pols magnètics s'inverteixen causant una forta activitat sísmica que fa pujar el nivell dels oceans i redistribuir-se els continents a una velocitat aclaparadora.
- Apocalipsi pandèmic. Com indica el seu nom, el detonant de la destrucció del món és una pandèmia. És un dels recursos més usats en la literatura postapocalíptica, trobant aquí novel·les com *Sóc Llegendada*, *La terra roman*, el videojoc *The Last of Us*, la saga

Il·lustració IX: Art conceptual de *El món submergit*

I ARA, QUÈ? L'escenari postapocalíptic en la literatura de ciència ficció

The Walking Dead en qualsevol dels seus formats (sigui en forma de sèrie, còmics o videojoc), totes les narracions de zombis que destrueixen el món en general.

Il·lustració X: Zombi, fotograma de *The Walking Dead*

- Apocalipsi extraterrestre. Aquí classificaríem el *Mecanoscrit del segon origen*, ja que l'agent desencadenant de l'apocalipsi són uns platets voladors que destrueixen tota forma de vida animal llevat d'invertebrats i aus, així com edificis i mecanismes com els automòbils o els aparells electrònics.
- Apocalipsi bèl·lic. Aquest tipus d'apocalipsi, en canvi, és un tipus en què l'agent desencadenant de l'hecatombe és l'ésser humà. Aquí podríem classificar la saga de videojocs *Fallout*, on el món ha sigut dinamitat per una Gran Guerra entre els Estats Units i la Xina on ambdues potències s'han bombardejat mútuament amb míssils i explosius nuclears, deixant un rastre de radiació al seu pas. També aquest és el tipus en el que classificaríem la trilogia *Mad Max*, en la que l'escassetat del petroli condueix els Estats a enfrontar-se els uns contra els altres en una guerra brutal que acaba eliminant-los, així com a les altres institucions. En aquest escenari els supervivents a l'Harmagedon han de subsistir com poden fent front a bandes de bandits motoristes que es dediquen a fer mal i robar.

Cal destacar que el tipus d'apocalipsi bèl·lic contempla moltes possibilitats a l'hora de manifestar-se els seus efectes en l'etapa postapocalíptica, com pot resultar l'escassetat de recursos, la catàstrofe nuclear, un simple aïllament de les comunitats supervivents al conflicte o d'altres possibilitats que puguin ser fins i tot alienes a la pròpia guerra (com una pandèmia causada per les baixes condicions d'higiene durant la guerra).

Il·lustració XI: Fotograma d'*Hora d'aventures*

I ARA, QUÈ? L'escenari postapocalíptic en la literatura de ciència ficció

Un exemple de la infinitat de possibilitats després d'una guerra seria la sèrie d'animació *Hora d'aventures*, la qual es situa en la terra d'Ooo, mil anys després de la Guerra dels Xampinyons, una guerra nuclear que va acabar amb tota la raça humana llevat de la branca residual de la qual surt en Finn, el protagonista de la sèrie, així com la Marceline i el rei Gel, els quals són els únics supervivents vius de la guerra. Aquesta guerra resulta en un seguit de mutacions que provoquen l'aflorament de la màgia en el món i el posterior escenari fantàstic.

6. I ara, què?

Un cop establerta la classificació de l'escenari postnuclear i clarificades quines són les seves característiques, ens hem proposat elaborar una pel·lícula on es vegin reflectides determinades característiques i pertanyi al tipus d'apocalipsi bèl·lic.

Un cop acabat l'aspecte narratiu del projecte, ens hem disposat a analitzar-lo per trobar-hi les característiques esmentades així com enllaçar l'apocalipsi desenvolupat amb el tipus al qual pertany.

Per començar, ens trobem davant d'un apocalipsi total, on els Estats han sucumbit als disturbis populars, l'enfrontament per l'aigua no contaminada i la guerra contra els mutants. Procedirem a explicar els tres fets començant pel de l'aigua. Com bé explica la Isabel en la seqüència 19, l'abocament de residus radioactius provinents de totes les centrals nuclears del món contamina les aigües de tots els afluents, rius, llacs i, en general, fonts d'aigua utilitzades pels éssers humans. Totes menys les brasileres. Arran d'això, els Estats més poderosos del món inicien una guerra contra el Brasil per dominar els afluents d'aigua sans i treure-li el monopoli de l'aigua.

Mentrestant, gran part de la població que ha consumit aquesta aigua contaminada comença a experimentar una mutació deguda als isòtops radioactius que contenia. Els altres tipus d'éssers vius, en la seva majoria moren o es pansen degut a l'alta radioactivitat. La població,

Il·lustració XII: Fotograma de la seqüència introductòria

doncs, davant d'aquest alt contingent de persones mutades, que presenten tumors i alopecía (a vegades la mutació els fa perdre la noció de sí mateixos i es converteixen en monstres caníbals) comença a sentir por i repudia els mutats, fet que comporta disturbis generalitzats i molt violents en pràcticament totes les ciutats del món entre anti-contaminats i pro-contaminats.

I ARA, QUÈ? L'escenari postapocalíptic en la literatura de ciència ficció

En un moment donat, grans masses de contaminats desenvolupen comunitats independents que en la majoria de casos acaben mostrant-se hostils amb la població civil que se li apropi, fet que porta als governs dels països a aplicar mesures dràstiques contra aquests contingents paramilitars mitjançant forces armades. Aquest fet, sumat a la guerra que ha esdevingut mundial i a les multituds de mutats que han esdevingut caníbals generen un col·lapse en el model de civilització occidental que acaba amb l'esfondrament dels Estats causats per cops d'Estat perpetrats per col·lectius oportunistes, per la dimissió d'aquests o per altres factors.

Això presenta una involució social que obliga els personatges, en la seva majoria adolescents, a viure en un món devastat per la guerra, la sequera i la radiació.

El total de personatges que apareixen en la història són vuit persones més dos mutants. A part dels que es fan visibles, apareixen també personatges esmentats, tant de la vida dels personatges com d'altres obres de ficció de les quals parlen els personatges. Les vuit persones es distribueixen en tres grups: un de tres nois, un de dues noies i un noi i un d'un avi i el seu nét. El primer grup es veu escapçat en la seqüència 4, quan un dels personatges és assassinat per un mutant.

L'obra ens narra el viatge de l'Arià i l'Edu, juntament amb un noi que han recollit de camí, cap al sud de l'Alt Empordà, buscant refugi i algun indici de vida més enllà de la serra de Roda. En el seu viatge hauran de sortejar perills com la gana, la set i un ésser mutat per la radiació que ha assolat el món. Aquestes proves els faran prendre decisions com mai s'imaginarien, com, per exemple, el canibalisme. Mentrestant, l'Isabel i la Jennifer, cosines, han marxat de Figueres arran de la mort del pare de la Isabel. Van amb un noi encara innocent al qual acabaran reprimint per tal que esdevingui una mica més madur. Aquest trio, liderat per l'Isabel, es dirigeix a Mas Pau, a casa de l'oncle d'aquesta. Per últim, en Joaquín i el seu nét, l'Albert, viuen en una casa a Mas Pau i han de fer front a la desolació mundial establint una sèrie de rutines, procurant-se els recursos i abastint la casa. També hauran de fer front els mutants que a vegades els assetgen i a d'altres problemes per seguir en vida i poder-se preguntar, un altre dia més què fer: i ara, què?

La solitud a la qual es veuen sotmesos els personatges és, doncs, constant. Si bé gaudeixen de la companyia mútua, es troben sols en l'erm desolat. Aquest fet dóna lloc a sentiments d'enyor a més companyia i una sovint desesperació que tenalla sobretot l'Àlex i l'Edu, que en varis moments es senten defallir. Aquesta solitud també dificulta en molts casos la realització de les

I ARA, QUÈ? L'escenari postapocalíptic en la literatura de ciència ficció

tasques que es proposen. En les seqüències 12 i 15 podem veure com els és difícil a ambdós escalar la muntanya i que si fossin més gent hauria estat un simple entrebanc com d'altres i no hauria suposat un veritable problema. Així i tot el propi fet de ser poca gent els ajuda a aprofitar més el menjar que consumeixen, ja que n'han de consumir menys en total.

L'afany de sobreviure també és un tema recurrent tenint en compte que tota la línia argumental està basada en l'afany de sobreviure. Els personatges no pretenen buscar cap mena de cura a cap malaltia i no pretenen iniciar una nova societat degut a la poca quantitat de persones amb les que compten: l'Edu i l'Àlex busquen refugi més enllà de la serra de Roda, la Isabel vol anar a casa del seu oncle i s'emporta amb ella la seva cosina i l'amic de la infància, en Juaquín només vetlla per la seguretat del seu nét.

La rutina només es fa palesa en la línia argumental d'en Juaquín ja que són els únics capaços de viure sota una determinada rutina. Si bé la rutina no es veu de manera continuada, s'al·ludeix a ella quan l'Albert explica a en Juaquín que està molt avorrit, a la seqüència 6. També a la seqüència 5 podem notar l'avorriments, que és esmentat per en Juaquín, i és a la seqüència 14 que l'avorriments impulsa la curiositat de l'Albert pels documents que el seu avi amaga a la seva habitació. A l'escena 13 també veiem una escena quotidiana: l'Albert desdejuna i en Juaquín renta la roba.

En aquesta última escena li confessa que vol que tot torni a ser com era abans de l'apocalipsi, el que ens porta a la següent característica: el record. El record també és un tema recurrent i des de la primera seqüència, on l'Amic, el nom del qual no s'esmenta en cap moment de l'obra, explica a l'Àlex i l'Edu que troba a faltar els seus pares.

Il·lustració XIII: Rodatge de la seqüència 1.
D'esquerra a dreta: Amic, Àlex i Edu

A partir d'aquí, el record torna a aparèixer intermitentment, quan els explica als dos amics com va perdre la seva família, quan l'Albert li diu al seu avi que vol tornar a jugar amb els seus amics, quan la Isabel explica a la Jenny com es van conèixer ella i en Youssef, quan l'Àlex i l'Edu es plantegen la utilitat que va poder tenir l'escola en ells.

Aquest pensament, doncs, ens transporta a un nou aspecte de la literatura després de la catàstrofe: el qüestionament de l'antiga moralitat i la construcció d'una nova ètica. Ja des del

I ARA, QUÈ? L'escenari postapocalíptic en la literatura de ciència ficció

principi es pot veure que la Jenny i la Isabel són dotades d'una força capaç de modelar en Youssef i castigar el seu comportament pervertit, el qual podria resultar divertit, quan no ofensiu, en un context preapocalíptic. Aquestes, doncs, i en particular la Isabel, són les que es carreguen el paper de guia, contrari a molts altres papers que normalment han sigut adoptats per homes, qüestionant el veritable lideratge i el gènere d'aquest.

D'altra banda, l'Àlex i l'Edu ja discuteixen sobre la utilitat de l'escolarització, quelcom considerat de totes totes útil en un context prehecatòmbic. Aquí, tanmateix, en manca la utilitat real, llevat de lliçons de biologia que propiciïn la identificació de productes comestibles i coneixements bàsics de matemàtiques per a economitzar recursos. La resta de coneixements útils són adquirits mitjançant el consum de documentals o amb la participació en activitats extraescolars com el Cau. També en aquest cas l'autor s'ha pres la llicència de criticar amistosament el Treball de Recerca, així com afegir una entranyable referència al treball que duu a terme el propi autor.

Seguint la línia de la qüestió de gènere, és just en l'escena 20 que es duu a terme l'alliberament sexual, o potser simplement afectiu, de l'Edu. No està clara en cap moment del transcurs de l'obra la sexualitat dels dos amics, però és en aquest punt que l'Edu decideix alliberar-se dels estigmes de l'anterior societat i mostrar el seu afecte i els sentiments que sent per l'Àlex. El petó del final de l'escena 20 no és un petó en tant que amb finalitat sexual sinó simplement afectiva: és una promesa.

Per acabar, i també dins el camp de la moral, veiem una decisió que pot ésser considerada amoral per part d'en Jaquín, al qual veiem durant tota l'obra com un ferm defensor de la seva família: decideix fer fora l'Àlex i l'Edu, dos complets desconeguts. Aquesta decisió conclou en el desenllaç de l'obra: l'Àlex rep un tret. Finalment, la Isabel pronuncia la frase que profetitza el pensament que ens ronda durant l'estada: "I ara, què?"

7. Conclusió

Arribat aquest punt, queda poc més a dir. Com al final de les bones històries, les paraules poden acabar curtes per donar forma al límit, al final.

Aquí, però, no estem explicant cap història (si més no, encara), així que materialitzaré amb paraules un petit final, tot repassant aspectes que han anat bé i d'altres que podrien haver anat millor.

Per començar, parlaré de la pel·lícula. Aquest aspecte del treball pretenia ser el que el conduís cap a l'èxit i el punt fort. Per desgràcia, com es pot observar, no s'ha adjuntat cap CD ni cap enllaç a internet on es pugui trobar la pel·lícula. La resposta al perquè és simple: no està. La pel·lícula no està acabada, encara, en el transcurs de l'escriptura d'aquestes línies només s'han rodat tres escenes, una per repetir. En el moment d'entregar aquesta memòria s'hauran gravat un màxim de dues escenes més i potser arribem a vuit escenes quan s'hagi de fer la presentació oral del treball. És una creu: la pel·lícula no pot estar enllestida per a la presentació.

Així i tot, fervent en la meva tasca de rodar un metratge, no ho dono tot per perdut. Calculo que, si el temps és benèvol d'aquí a endavant, abans de Nadal es podria arribar a presentar en alguna sala un film fet a partir del guió escrit i l' storyboard realitzat. Efectivament, més enllà del termini d'entrega dels Treballs de Recerca, continuaré la gravació del film per, com a mínim, tenir un tràiler o un avenç enllestit a l'hora de presentar al tribunal de recerca el meu projecte.

Més enllà d'això, eterna creu, el treball ha sabut anar sobre rodes. En un moment donat vaig començar a sentir complexe de tenir el treball massa curt, però amb l'ajut del tutor i el meu sentit comú vaig entendre que la mida no importa i que, si bé havia d'expressar tant com poguera el treball, quan treus massa suc d'una taronja es torna amarg i no volia repetir-me.

En definitiva i conclusió, aquest és un treball d'anàlisi d'un subtipus molt concret de ciència ficció del qual, des de la Guerra Freda, s'han desenvolupat una quantitat remarcable d'obres, destacant sobretot en el marc del cinema i els videojocs. El punt fort d'aquesta recerca, l'elaboració del projecte, s'ha vist frustrat per una manca de temps que es podria haver pal·liat tenint una idea preconcebuda d'entrada, però em va ser impossible.

Tenim doncs, la història d'un projecte inacabat, però que seguirà i tindrà continuïtat.

8. Glossari

1. Distopia: idealització d'una societat imperfecta, tirana i despòtica, contrària al concepte de la utopia. Sovint és considerada una utopia negativa.
2. Utopia: idealització d'una societat perfecta en tots els sentits.
3. Biopunk: subgènere de la ciència ficció dins del gènere ciberpunk, el qual retrata una distopia on es combinen les altes tecnologies amb un baix nivell de vida, que descriu una societat nihilista basada en la biotecnologia.
4. *Epopeia de Guilgameix*: poema èpic sumeri que narra les aventures del rei mític Guilgameix d'Uruk.
5. Ragnarok: profecia pagana germànica que descriu la batalla entre déus i gegants que destruirà el món i fa un repàs detallat dels combats que duran a terme els déus, els seus adversaris i com moriran.
6. Harmagedon: terme que fa referència a la muntanya on s'aplegaran els reis de la terra per preparar-se per a la batalla de l'Apocalipsi però és usat per a designar qualsevol tipus d'escenari relatiu a la fi del món.
7. Hecatombe: en l'antiga grècia, sacrifici dedicat als déus de cent caps de bestiar, també es pot interpretar com a una gran matança o, com és el cas de l'ús aquí donat, un apocalipsi.
8. Posthecatòmbic/a: terme encunyat per l'autor que fa referència a un escenari després d'una gran matança o, en el significat metafòric, un apocalipsi.
9. Sexoaffectivitat: concepte format a partir dels mots *sexe* i *afecte* per designar un tipus d'amor, diferent del romàntic i el cortès, que situa els dos amants en un nivell d'igualtat emocional.
10. *Cordyceps*: gènere de fong paràsit que habita en insectes i altres artròpodes; algunes espècies també parasiten altres fongs.

9. Fonts consultades

9.1 Bibliografia

DE PEDROLO, Manuel, *Mecanoscrit del Segon Origen*. Edicions 62, Barcelona, 2001.

MATHESON, Richard, *Soy Leyenda*. Ediciones Minotauro, Buenos Aires, 1971.

STEWART, George R., *La tierra permanece*. Ediciones Minotauro, Buenos Aires, 1962.

Anònim, *Epopeia de Guilgameix*. PDF [En línia], es calcula que 2.700 a.C.

Sant Joan, *Apocalipsi segons Sant Joan*. La Editorial Católica, S.A., Madrid, 1969.

9.2 Cinematografia

MILLER, George, *Mad Max*. Warner Bros. Pictures, Austràlia, 1979.

MILLER, George, *Mad Max 2*. Warner Bros. Pictures, Austràlia, 1981.

MILLER, George, *Mad Max Beyond Thunderdome*. Warner Bros. Pictures, Austràlia, 1985.

EMMERICH, Roland, *The Day After Tomorrow*. 20th Century Fox; Centropolis Entertainment; Lions Gate Films, Estats Units, 2004.

EMMERICH, Roland, *2012*. Columbia Pictures; Sony Pictures Entertainment, Estats Units, 2009.

9.3 Webgrafia

Anònim. Fallout; Fallout 2; Fallout 3; Fallout: New Vegas; Fallout 4 [En línia]. Fallout Wiki. Nukapedia. <<http://fallout.wikia.com/wiki/>> [Consulta: 14 de setembre 2017]

9.4 Altres fonts

STRALEY, Bruce; DRUCKMANN, Neil, *The Last of Us*. Naughty Dog; Sony Interactive Entertainment, Estats Units, 2013.

I ara, què?**Guió** Pau Galiana**Direcció** Pau Galiana**Càmera** Pau Galiana, Joana Galiana**REPARTIMENT** (per ordre d'aparició)

ALEXANDRE_Adrià Moreno

EDUARD_Eloi Cahís

AMIC_Pau Galiana

MUTANT_Enric Santacatalina

JUAQUÍN_Enric Santacatalina

ALBERT_Arnau Guerrero

ISABEL_Anna Pérez

JENNIFER_Silvia Ayala

YOUSSEF_

1 EXT. AFORES DE LA SELVA DE MAR - DIA

ALEX, EDU i AMIC

Camí pujant una carena. ALEX, EDU i AMIC caminen, conversant, ganduls. Porten tres dies sense menjar.

EDU

... i, llavors, li recita un seguit de versos de la bíblia, li apunta al cap i els dos païos comencen a disparar.

AMIC

Mola! Com has dit que es deia la pel·lícula?

ALEX

Ficció del Pop, Ficció del Pop. (Silenci, observant el paisatge.) Després hi ha una altra seqüència boníssima en la que en Vicent està parlant-li a un de los païos que estaven en la casa del que havien assassinat, que se l'enduien a no se què fer. Són dins del cotxe, en Juli conduint. I en Vicent està girat cap enrere, amb la pistola a la mà. De cop, el cotxe passa per sobre d'un clot i en Vicent, sense voler acciona el gallet...

EDU

... i el cap del pringat aquell explota!

AMICriu. Ambdós altres riuen un poc també.

AMIC

Tant de bo l'hagués vist!

ALEX

Ei, i tu com vas arribar aquí? Ens vas dir que eres de Barna. Per què ets aquí?

AMIC

Bueno... Bàsicament per qüestions de feina del meu pare. Era funcionari i li van donar plaça a Figueres, però no vam trobar pis, així que vam venir aquí... Ara... ja no sé on poden estar...

EDU

Per cert... Com et vas separar d'ells?

AMIC

Ara... preferiria no parlar del tema.

EDU

Vinga, va... *Digue'ns-ho.*

AMIC

Que no. Que no vull parlar.

ALEX

Deixa'l.

Silenci. Arriben dalt d'un turó. Busquen menjar amb la mirada. No troben res. Miren cap a la Selva de Mar.

AMIC

Esteu segurs que no hi havia res en aquells xalets? Juraria que...

ALEX

No hi havia res. Res en conserva, res sense conservar, ninguna llauna, encara que fos buida. Ni una mísera rata. Res de res.

EDU

Una merda, això sí que hi havia. Una merda grossa i gorda per a nosaltres. Si seguim així haurem de començar a menjar els arbustos.

ALEX

Els arbustos? Crec que tinc una solució per a la nostra gana. Com a mínim per ara.

ALEX s'allunya.

EDU

Bueno... Nosaltres mirem si podem *'gafar* unes quantes pinyes d'aquests arbres. Potser alguna tingui pinyons i tot.

AMIC

Saps escalar?

EDU

Esperava que tu ho fessis. Porto tres maleïts dies sense menjar. Creus que estic en condicions de pujar?

AMIC

Està bé... Encara que tampoc esperis gaire. També fa dies que no menjo.

AMIC s'enfila com pot al pi més proper. No aconsegueix pujar. Ho torna a intentar dos cops més. Al segon, cau de culs i es rendeix.

EDU

Tranquil, tots estem més o menys així.

ALEX

Eh! Burros! Veniu a 'gafar figues de moro!

EDU

Per què cony vols això?!

ALEX

Tu 'gafa'l. Sé què em faig.

EDU i AMIC imiten a ALEX i es posen a buscar paleres. AMIC se'n va a l'altre costat.

AMIC

Pensava que això de viure sense pares seria més fàcil...

EDU

Doncs no.

AMIC

Ja veig, ja. Sabeu? Jo... abans em... barallava amb els meus pares. Sempre volia tocar-*lis* els ous. *Lis* discutia qualsevol cosa. M'enfadava molt amb ells. I ara, ves per on, els trobo a faltar.

ALEX

Tant de temps fa que us va separar?

AMIC

Bueno...

EDU

Exagerat.

AMIC

A saber... ¡Merda! M'he tallat amb la fulla.

ALEX

Doncs et fots. *Bueno*. Creo que ja tindrem suficient amb això. Us explico: per fora punxa i ens podem clavar les punxes, la qual cosa no és ni de bon tros agradable. Però per dins és dolça i ben bona. Amb les poques que hem agafat no en tindrem per gaire, però *algo és algo*.

AMIC pareix veure alguna cosa un poc més enllà. Dalt del turó. S'aparta un moment del grup per veure-ho millor. Posa la mà de visera per tapar-se del Sol.

EDU

... va dir un *calvo* que es va trobar una pinta sense pues ni *mango*. Alguna idea més per treure'ns la gana, *míster*?

ALEX

En tens tu alguna més?

EDU

No.

ALEX

Doncs et calles la boca.

AMIC

(Torna al grup. Està un poc alterat. Fa molt mala cara, amb els ulls esbatanats i l'expressió aterrida.)

No sé si hi haurà una millor o una pitjor idea, però *tenim* que fotre el camp volant. He vist un bitxo d'aquells sobre el turó aquell d'allà.

ALEX

(S'aboca per tal que els seus companys no li dificulten la vista del turó.); No cardis!

¡Joder! Es veritat. Més val cardar el camp d'aquí. Però no feu gaire soroll. Potser ens escolta.

Els tres es posen a córrer amb tot el sigil possible cap avall, al bosc de la riera.

2 EXT. AFORES DE LA SELVA DE MAR - MIGDIA

ALEX, EDU i AMIC

ALEX i AMIC estan en terra ferma, recollint possibles pinyons o qualsevol cosa per menjar. EDU està agarrat a la paret d'un barranc/roca. Es solta i cau dret.

EDU

Què era això? Què havíeu vist?

ALEX

(Ho diu amb un cert respecte.)

Un d'aquells. Un mutant... Semblava pelat, ja saps.

EDU

Tan lluny de la Selva? I a sobre un pelat.

AMIC

Què és un "pelat"?

ALEX

Saps què són.

AMIC

Qui? Els mutats?

EDU

Sí. *Digue'ls* com vulguis.

ALEX comença a caminar cap al nord, seguint el barranc. Al veure-ho, EDU i AMIC el segueixen. Es dirigeixen a les muntanyes de més endavant.

ALEX

Doncs aquell en concret estava més mutat. Saps com funciona tot el tema de la radiació?

AMIC

Sincerament... No.

ALEX

(Mira al cel, formulant la llista avorrida.)

Doncs per 'xò t'hauria d'explicar per què afecta així als humans, els tipus de radiació, quines afecten

més...

AMIC

No podries anar al gra i t'ho estalvies?

ALEX

Així perd la la gràcia. Et quedes sense saber la meitat de coses.

EDU

Mira: al paio aquest li diem pelat perquè la radiació ha fet que es quedi calb como un ou. Fi.

ALEX

(Llança a EDU una mirada acusatòria.)

Bueno... Sí.

AMIC

Veus? No fa falta complicar-se.

EDU

Joder... Crec que em torna a donar... Parem allí en aquells arbres, que em moro!

AMIC

(Li arrima l'ampolla. Queda un trago, només.)

Agafa la meva *botella*. Només queden unes gotes, però més val això que res.

EDU agafa l'ampolla amb una poqueta d'ànsia i s'acaba l'aigua. Després tira l'ampolla.

ALEX

'Gafa-ho, animal! La necessitarem.

EDU

(Agafa l'ampolla.)

Ai, sí!

Un cop han parat a descansar sota l'ombra dels pins, ALEX els ensenya com menjar figues de moro. Es passen una estona menjant, en silenci.

3 EXT. AFORES DE LA SELVA DE MAR / MÉS LLUNY - TARDA

ALEX, EDU i AMIC

Els tres estan en una altra illa d'arbres, al costat d'algun barranquet. ALEX mira el sol allunyar-se. EDU i AMIC estan conversant. Estan cansats.

AMIC

(Assenjala la Serra de Rodes.)

Ens dirigim més enllà de les muntanyes aquelles d'allà, oi?

EDU

Sí. Pujant, pujant arribem a Sant Pere de Roda, darrere està el Mas Ventós i més enllà Vilajuïga. Quan arribem allà podrem mirar si hi ha més gent o menjar, al menys. A Sant Pere en teoria no hi hauria d'haver ningú i potser puguem trobar menjar. Hi havia un restaurant, abans.

AMIC

Perquè l'Àlex porta tot el dia callat?

ALEX

(Gira un moment la vista cap als altres.)

No t'importa.

EDU

Està pensant. Crec que la vista del pelat d'aquest dematí l'ha deixat trastocat.

AMIC

Com és?

ALEX

(S'està enutjant.)

T'he dit que t'importa una merda.

EDU

Aquí tens la teva resposta.

AMIC

Pues vaya.

EDU

(Riu un poc.)

Es així. A vegades se li va l'olla i es passa dies capficat en jo què sé.

Silenci. AMIC s'acomoda. EDU mira a ALEX i després torna a mirar a AMIC.

EDU

Què va passar amb els teus pares?

AMIC

Ets tossut, eh? Saps que el meu pare va aconseguir una plaça a Figueres. El dia que va començar tot estava tornant del cole quan un mutat molt *xungo* va saltar sobre l'autobús. De cap. Pots suposar que va quedar molt esclafat. Però l'autobús tampoc es va lliurar. S'havia carregat el motor o *algo* de per allà i no podíem arrancar. Tot i que això ho vam saber després, perquè quan el conductor va atropellar el

mutat, va parar de cop i vam sortir a veure què havia passat. No et mentiré: vaig vomitar. No es el mateix veure aquestes coses per la tele...

EDU

Ho sé. Ves al gra.

AMIC

Després d'això i de veure que no podíem arrancar, el conductor va trucar a emergències. No hi havia línia. Ens vam estar dos hores intentant trobar senyal. No n'hi havia. Al final, desesperats, vam començar a caminar cadascú cap a casa seva.

(Pausa.)

Al meu grup el van assaltar uns quants mutats. Vaig aconseguir escapar pels pèls. Els altres... Jo què sé què *lis* va passar. En aquell moment només m'importava salvar la meva vida i tornar a casa, fora d'aquell malson. Vaig arribar al Port quan ja feia una hora o dos que s'havia fet fosc.

EDU

Vas trobar els teus pares a casa?

AMIC

La casa estava tancada amb pany i clau. Sabia que hi havia algú, perquè podia entreveure la llum per l'esclotxa de sota la porta. En veure que no m'obrien, vaig començar a plorar i a suplicar-*lis* que em deixessin entrar, que era el seu fill.

(Pausa.)

Al cap de mitja hora, la porta es va obrir. Quan vaig entrar, algú em va agafar per darrere i em va reduir.

Em va portar cap al menjador, on estaven els meus pares lligats de les mans i amb una mordassa. Uns tios havien entrat a casa i estaven robant tot el que podien. Em van lligar allà amb ells i em van emmordassar també. Portaven pistoles i escopetes. Et juro que mai havia passat tanta por en la meua vida.

EDU

Vaja... també vas tenir pega...

AMIC

Doncs espera, perquè de cop un cotxe es va encastar contra la paret, la va tombar i va atropellar als dos que ens vigilaven. i, dels tres que quedaven, a un el va travessar amb una biga. Els altres dos van començar a córrer a per nosaltres, però algú *lis* va fotre tres trets. El que ens havia salvat va córrer a deslligar-nos i va fotre el dos corrent carrer avall. Llavors ens vam adornar que l'Estat havia caigut.

EDU

I després?

AMIC

Vam estar-nos temps anant de casa en casa, intentant trobar algú que ens pogués ajudar. Els meus pares havien agafat armes dels lladres i em protegien, però la gana i la set no es poden combatre amb pistoles. Passat un o dos mesos ens vam trobar amb un grup de gent...

ALEX

(S'ha girat i estava escoltant al relat de AMIC.)

Bueno, vale. Però, què va passar amb els teus pares?

Vés al punt on us vau separar.

**4 EXT. AFORES DE LA SELVA DE MAR / COSTAT D'UN BARRANC -
VESPRE**

ALEX, EDU, AMIC i MUTANT

Una presència observa els amics des de dalt del barranc. Cap dels tres se n'adonen.

AMIC

(La seva veu té un doll de tristesa.)

Així va ser. Como ja us he dit aquest matí, no sé què se n'haurà fet d'ells.

EDU

Vaja... T'havia subestimat. Pensava que eres un altre nen *pijo* d'entre els que hi ha a Barcelona.

ALEX

Sí. He de reconèixer que s'ha de tenir valor para haver fet tot el que tu has fet.

AMIC

Gràcies por escoltar-me. Ara sento que m'he tret un pes de sobre.

EDU

Sí, desfogar-se té aquestes coses.

S'escolta una respiració profunda i forçada. Només ALEX la sent.

ALEX

(Alterat.)

Heu sentit això?

ALEX s'alça de cop i para l'orella amb més atenció. Es clava la mà en la butxaca per agafar la navalla.

EDU

(L'imita.)

El què?

AMIC

(S'incorpora i es va aixecant.)

Jo no he sentit res.

La respiració forçada es va accelerant, cada cop més fort.

EDU

(Busca dissimuladament una branca forta entre els pins per protegir-se.)

Ara que ho dius, sí que escolto algo.

ALEX

(Treu la navaixa i es posa en guàrdia, atent.)

Crec que ve de sobre del barranc.

AMIC

Sí. Sí, tens raó.

(Agafa una pedra per protegir-se. De cop, veu quelcom davall de la pedra, s'espanta i la llença a l'aire. EDU l'esquiva per poc.)

S'escolta un cop sec, d'un cos caient. EDU comença a cridar i debatre's contra algú que està sobre seu. S'escolten els xiscles i la baralla, però no es veu ni un ni l'altre.

ALEX

(Corre cap al MUTANT i l'estira amb força.)

No té prou força.)

¡Joder!

EDU

(Crida entre sanglots.)

¡Ah! ¡Aah! ¡Moriré!

AMIC

(Agafa una altra pedra i li esporreja al MUTANT. Comença a estirar també.)

¡Deixa'l estar, cony! ¡Joder, joder!

ALEX i AMIC aconsegueixen llevar al MUTANT de damunt de EDU. De cop, el mutant es gira amb violència, llença a ALEX d'una empenta i comença a atacar a AMIC.

EDU

(Agafa el pal amb força i es posa a atonyinar al MUTANT. L'estira amb força per igual.)

¡Fill de puta! ¡Que el mata!

AMIC

(Comença a somiquejar també. S'intenta deslliurar amb totes les seves forces.)

¡Deixa'm anar! ¡Deixa'm anar, hòstia puta!

ALEX

(Corre a per el mutant amb una pedra a la mà. Li esporreja el cap amb la pedra, l'agafa del front calb i comença a clavar-li la navalla al coll.)

¡Mor-et, mor-et!

AMIC

(Agonitzant. Amb un últim alè.)

¡Aaah!

MUTANT ja no es mou. AMIC tampoc. ALEX i EDU retiren el cos del MUTANT de damunt del d'AMIC. Està clarament mort. Es dessagna del coll.

ALEX

(Profundament compungit.)

Bueno...

(Mira a EDU)

Com a mínim ara... tindrem *algo* de menjar.

5 INT. CASA DE JUAQUÍN / HABITACIÓ D'ALBERT - DIA

JUAQUÍN i ALBERT

ALBERT està assegut davant la taula. Fa el gest de masturbar-se amb poca traça i una certa rapidesa.

ALBERT

Hmpf...

Escales de la casa vistes des de dalt.

JUAQUÍN

(S'aboca per l'escala i mira amunt.)

¡Albert, ven a por tu almuerzo!

Interior de l'habitació d'ALBERT.

ALBERT

Ñññ...

Escales de la casa vistes des de dalt.

JUAQUÍN

(Comença a pujar les escales.)

Albert?

Interior de l'habitació d'ALBERT. ALBERT Comença a fer el gest més ràpid. Fa una ganyota de concentració.

Passadís del pis de dalt.

JUAQUÍN

(Està preocupat. Avança a poc a poc pel passadís.)

Albert? Me oyes?

Interior de l'habitació d'ALBERT.

ALBERT

(Accelera bruscament el gest al sentir que JUAQUÍN està a punt d'entrar a l'habitació.)

¡Merda!

La porta s'obre d'una revolada. JUAQUÍN entra a l'habitació. Es queda parat en veure el que està fent el seu nét. Ambdós es miren, incòmodes, sense saber què fer.

JUAQUÍN

(S'enfada.)

¡¿Pero qué carajo estás haciendo?!

(S'apropa a grans gambades cap a ell.)

¡Suelta eso, maldita sea!

(Treu l'ampolla de cola que duu ALBERT a les mans.)

¿Por qué has cogido el bicarbonato?

(Agafa el paquet de bicarbonat amb l'altra mà i el mira de manera acusatòria.)

¿Es que quieres hacer estallar la mesa?!

ALBERT

És que no puc divertir-me?!

JUAQUÍN

(Alça encara més la veu)

¿Es que no puedes divertirme sin romper nada?!

ALBERT el mira, desafiant. De cop, comença a defallir.

JUAQUÍN

(Es calma i mira el seu nét amb comprensió.)

Escucha, Albert. Sé que es muy aburrido vivir aquí sólo y apartado de todo, pero créeme que lo hago por tu bien. ¿Acaso no te consigo todo lo que me pides?

ALBERT

(Amb un fil de veu.)

Sí...

JUAQUÍN

Lo único que te pido es que no destroces la casa. i eso empieza por no hacer experimentos de bicarbonato i cola. Dónde lo has aprendido?

ALBERT

Ho vaig veure l'any passat en un experiment que feien a la tele.

JUAQUÍN

(S'altera una mica.)

La tele?

ALBERT

Sí...

JUAQUÍN

¿Viste la tele sin mi consentimiento?

ALBERT

Avi... tu hi eres davant.

JUAQUÍN

(Mira a l'infinít per recordar.)

¡Ay, sí! Perdona. Pero no te vayas a escaquear. Ahora limpias este estropicio de bicarbonato i bajas a por el bocadillo.

ALBERT

¿De què es?

JUAQUÍN

Sobrasada.

ALBERT

¡Ai! Portes dies fent-me entrepans de sobrassada.

JUAQUÍN

Ya sabes como somos en esta casa: lo que se enceta se tiene que terminar antes de abrir otra cosa.

ALBERT

Després podem anar al bosc?

JUAQUÍN

Luego no, que es mediodía ya y nos puede dar una insolación.

ABERT

Està bé...

(Se'n va de l'habitació.)

JUAQUÍN

Si al menos hiciera algo normal, como pajearse, lo hubiera dejado tranquilo, pero mira que le gusta tocarme las narices. Bueno... quizá sea demasiado pequeño aún... ya el vendrá, ya.

(Se'n va de l'habitació amb els pots de cola i bicarbonat a les mans.)

6 INT. CASA DE JUAQUÍN / MENJADOR - MIGDIA

JUAQUÍN i ALBERT

JUAQUÍN i ALBERT estan asseguts a la taula. Avui toca lleties per menjar. ALBERT remena el plat amb desgana.

JUAQUÍN

(Agafa una cullerada i se la clava a la boca.)

¿No comes?

ALBERT Agafa una cullerada i se l'apropa als llavis. Se la menja sense gaire interès.

JUAQUÍN

¿Qué te passa?

ALBERT

Rè...

JUAQUÍN

Así no se miente, hijo.

ALBERT

M'avorreixo. M'avorreixo tot el dia i tota la nit. Aquí no hi ha res per fer. Només hi som tu i jo. I ningú més. M'agradaria anar alguna vegada al poble i quedar amb els meus amics i jugar a bàsquet o algo.

JUAQUÍN

¿Quieres ir a jugar a baloncesto con este calor?

(Dóna un trago d'aigua.)

ALBERT

No, però potser per la tarda sí. Anar al mas d'en Jaume a banyar-nos a la piscina, anar a les gorges amb ell i l'Ariadna...

JUAQUÍN

No me gusta ese chico.

ALBERT

Però si és el meu millor amic, avi!

JUAQUÍN

Demasiado burgués.

ALBERT

Segueixo sense entendre què significa, avi.

Pausa. JUAQUÍN menja amb ritme el seu plat de llenties. ALBERT pega un mos o dos.

JUAQUÍN

(S'inquieta una mica. Quasi no s'aprecia.)

Está bien, quieres que vayamos un día al mas de Jaime?

ALBERT

Sí.

JUAQUÍN

Pues dame un día o dos para que hable con sus padres para ver si te puedes quedar a dormir allí. ¿Te gustaría?

ALBERT

¡Sí!

JUAQUÍN

Bien. Por ahora, come.

ALBERT es clava una cullerada de lleties en la boca.

7 EXT. BOSC - DIA

JUAQUÍN i ALBERT

JUAQUÍN i ALBERT estan d'excursió. JUAQUÍN duu una motxilla i s'ajuda d'un bastó. ALBERT alterna caminar amb córrer entre els arbres, sense allunyar-se massa de JUAQUÍN.

JUAQUÍN

Sabías que por aquí hay jabalís?

ALBERT

Ah, sí? Mai n'he vist cap.

JUAQUÍN

Eso es porque se esconden. No querrás que vengan a saludarte cada vez que te pasees por aquí...

ALBERT

Per què no? Els esquirols ho fan.

JUAQUÍN

Porque a las ardillas les importa un comino quien

venga. Una vez, cuando tenía poco más que tu, le lancé una piedra a una con mi tirachinas.

ALBERT

(S'emociona.)

El que em vas regalar?

JUAQUÍN

Sí, ese.

ALBERT

I li vas donar?

JUAQUÍN

Sí...

ALBERT

(S'emociona encara més)

El vas matar?

JUAQUÍN

Eso creía yo. Estaba en una rama baja, pero lejos de donde yo le había disparado. i, además, la piedra era pequeñita. Por eso, cuando fui a cogerlo, no estaba. Luego miré árbol arriba y me saltó en la cara.

ALBERT

Per això tens la orella així?

JUAQUÍN

Oh, no eso fue otra cosa.

ALBERT

Llavors, no et va fer res?

JUAQUÍN

(Es para.)

Ven aquí, que, si no, no lo verás.

ALBERT

(S'acosta.)

A veure...

JUAQUÍN

¿Ves esta cicatriz de aquí, encima de la ceja?

ALBERT

Sí. Te la va fer l'esquirol?

JUAQUÍN

(Torna a caminar. ALBERT es posa a seguir-lo.)

Sí, señor. Me hincó el diente hasta el hueso. Cuando volví a casa, salía tanta sangre que mi madre se pensó que me había vaciado el ojo.

Pausa.

ALBERT

(Impacient.)

Què va passar després?

JUAQUÍN

(Mira a ALBERT amb estranyesa.)

Nada, Albert. Mi padre cogió i me lo cosió. Luego, cuando todos nos recuperamos del susto, me arreó unos diez azotes con el cinturón i ja está.

ALBERT

Et va fer mal?

JUAQUÍN

El propósito no era hacerme daño. Aprendí del susto i luego los azotes me sirvieron para recapacitar.

ALBERT

Vaja...

(Pausa.)

I per què els senglars no venen?

JUAQUÍN

Se asustan más. A las ardillas no las cazamos, verdad?

(ALBERT fa el gest de respondre. JUAQUÍN no espera a que responga.)

A los jabalíes sí los cazamos. Lo aprenden desde pequeños i por eso huyen de nosotros.

ALBERT

¡Jo vull veure un senglar!

JUAQUÍN

No tan deprisa, renacuajo. Aún te falta para crecer, Albert. No quieras hacerlo todo ahora.

ALBERT

Però jo vull...

JUAQUÍN

Pero ahora ya ves a las ardillas, ¿no?

ALBERT

Sí...

JUAQUÍN

¿Y con eso no tienes suficiente?

ALBERT

(Para. Es posa a pensar. JUAQUÍN Se'l queda mirant, divertit.)

No...

JUAQUÍN

Ay...

(Gira cua i torna a caminar, seguint el camí.)

ALBERT

(El segueix.)

¿Com saps tant sobre porcs senglars?

JUAQUÍN

Una vez fui cazador. Te lo conté ja, ¿no?

ALBERT

(Emocionat.)

¡Sí! ¡I per 'xò tens aquella escopeta a casa!

JUAQUÍN

Sí, justo por eso... Bueno, pues siendo cazador aprendes mucho del comportamiento de los animales... Es curioso, ¿eh?

ALBERT

Per què?

JUAQUÍN

Porque es irónico.

ALBERT

Què significa "irónico"?

JUAQUÍN

Que si me dedico a cazar jabalíes tengo que saber cómo se comportan, dónde viven, qué les gusta i qué no, dónde suelen ir...

ALBERT

¡Como si fóssin els teus amics!

JUAQUÍN

Sí. Lo irónico es que deba saber eso para acabar con ellos.

ALBERT

(Mira al terra durant una pausa, pensant.)

Els hi feies mal?

JUAQUÍN

(Es sorprèn.)

¿Cómo?

ALBERT

Jo no vull que facis mal als porcs senglars...

JUAQUÍN

Oh, no, no. No sufrían. Cogía el rifle así,

(Fa el gest d'agafar un rifle i apuntar.)

apuntaba i... ¡Pam! Disparaba. Prácticamente siempre daba en el blanco. No sufrían, no. Morían al instante.

ALBERT

Ah, llavors està bé.

(Pausa.)

Alguna vegada no li vas donar al blanc?

JUAQUÍN

(Es para de cop. Sembla que ha sentit algun soroll. Agafa a ALBERT de la mà.)

Ven, es hora de volver a casa.

(Torna per una dreuera a través del bosc. Va a un pas un poc accelerat.)

ALBERT

Per què tornem ja?

JUAQUÍN

Porque me he dejado el gas abierto, vamos a cerrarlo y de paso nos quedaremos allí. Ya volveremos al bosque otro día.

8 EXT. A PROP DE LA CASA DE JUAQUÍN / PARC DE MAS PAU - VESPRE

JUAQUÍN i ALBERT

JUAQUÍN mira un últim cop cap al bosc per assegurar-se que no els segueixen. Té a ALBERT agafat de la mà lliure.

JUAQUÍN

Albert, corre hacia la casa i comprueba si el gas está abierto o cerrado. Si está abierto, cierra la llave. ¿Sabes cómo?

ALBERT

Sí.

(Pausa.)

Tu què faràs?

JUAQUÍN

*Yo no puedo correr más. Necesito parar un momento.
Ve tu. Toma las llaves*

(Les hi dóna.)

Corre.

(ALBERT es comença a allunyar.)

Y no enciendas ninguna luz, ¿has entendido? ¡Ni una cerilla ni un interruptor!

ALBERT corre fins la casa amb les claus a la mà sense mirar enrere. Un cop a la porta mira les claus i obre. Entra a dins i va a la cuina per veure si la clau del gas està oberta o tancada. Està tancada. De cop, un so estrany inunda la cambra. Sembla una veu rogallosa demanant auxili. ALBERT va cap a la porta per veure què és. Es para en el llindar. Queda glaçat de la por. Algú se li va apropant perillosament. Quan recobra els sentits, crida, horroritzat. Tanca la porta davant dels morros de l'ésser que se li havia aparegut. Corre cap a les escales. L'ésser obre la porta i es posa a perseguir-lo amb desig. Quan es a les escales veu que Albert rellisca i cau. Gira la vista, crida un altre cop i torna a pujar, corrents, les escales. Entra a la seva habitació i tanca la porta amb clau. L'ésser el segueix. Intenta obrir la porta de l'habitació. Dóna alguns cops a la porta. Uns passos pesats pugen per les escales darrere de la criatura, que es gira per vore qui és. JUAQUÍN, recobert de sang, l'agafa del coll i l'empotra contra la paret. Després el tira a terra. Agafa el bastó amb les dues mans i li esclafa el cap amb varis cops. La sang l'esquitxa més.

Interior de l'habitació d'ALBERT. S'ha arraulit en un racó amb

el tiraxines a les mans. Busca algun projectil amb la mirada. Està histèric. S'escolta a la criatura intentar obrir l'habitació. Seguidament els passos i tota la carnisseria. ALBERT ho escolta tot amb cara d'esglai. Al final, el soroll para. Escolta uns passos acostant-se a la porta i algú intentant-la obrir.

ALBERT

(Histèric, plorant.)

¡Fora! ¡Fora d'aquí! ¡Ajuda!

JUAQUÍN

(Des de l'altre costat de la porta.)

Albert? Soy yo. Ya ha pasado todo. Ábreme la puerta, por favor.

ALBERT

(Xarrupa els mocs i va a obrir la porta. S'alleuja una mica al vore al seu auelo, però encara està horroritzat. JUAQUÍN està cobert de sang.)

Què era... això?

JUAQUÍN

Albert... creo que tenemos que hablar.

9 EXT. AFORES DE FIGUERES - DEMATÍ

ISABEL, JENNIFER i YOUSSEF

ISABEL i JENNIFER dormen en un mateix sac. YOUSSEF té un altre. Està despert. YOUSSEF s'incorpora, s'estira i badalla. Surt del sac i mira a les noies. Somriu maliciosament. Es

dirigeix cap a JENNIFER i intenta tocar-li una mamella amb tot el sigil possible.

ISABEL

(Es desperta a poc a poc. Veu a YOUSSEF i s'espanta.)

¡Joder! ¡Puto pervertit!

(S'alça i pega a YOUSSEF.)

JENNIFER

(Es desperta amb el soroll i se'ls mira estranyada.)

¿Qué pasa?

YOUSSEF

¡Vale, vale! ¡No ho tornaré a fer! ¡Ho sento!

JENNIFER s'incorpora.

ISABEL

¡Puto sortit de merda!

JENNIFER

¿Pero qué passa?

ISABEL

(Agafa a YOUSSEF del braç.)

¡Este maricón te estaba manoseando!

YOUSSEF

Llavors ja no seria tan maricó...

(ISABEL li arrea una bofetada.)

JENNIFER

¿Qué hacías?

YOUSSEF

En realitat jo...

ISABEL

¡Te estaba tocando las tetas!

JENNIFER

P-Pero... ¡Hijoputa!

*(Es cobreix els pits, s'aixeca i comença a
pegar a YOUSSEF amb la mà lliure)*

YOUSSEF

¡Ah! ¡Ah! ¡Ah!

JENNIFER

¡Cabronazo!

ISABEL

*¡Eh! ¡Eh! ¡Ya está bien! Vamos a discutir esto y a
ver qué hacemos con este salido.*

YOUSSEF

¡Això! ¡I deixa de picar-me!

ISABEL separa a JENNIFER de YOUSSEF.

JENNIFER

(Se'n va a seure damunt d'una roca.)

*¿Que qué hacemos? Le pegamos una paliza i le dejamos
tirado, que se entere.*

ISABEL

*Escucha, eso no funciona. Podría volver en cualquier
momento y violarnos por la noche.*

YOUSSEF

Eh, eh. Jo mai faria res així.

JENNIFER

¡Me acabas de tocar las tetas!

YOUSSEF

Però...

ISABEL

Ni peròs ni hòsties. Li has tocat les tetes i d'aquí a la violació hi ha un pas.

JENNIFER

Oye, ¿pero tu qué crees que este mariconazo nos vaya a violar? ¡Que si me viene le rajo!

ISABEL

No te digo que no, pero creo que aún nos puede ser útil.

YOUSSEF

Escolteu... Sóc aquí... No sóc un robot.

ISABEL

A partir d'ara sí.

YOUSSEF

Hala...

JENNIFER

Oye, ¿tu de qué vas? ¿No te estamos diciendo que te calles?

YOUSSEF

No...

JENNIFER

¡Pues te callas la boca i nos dejas decidir a las mujeres! ¡Que pa' algo somos más!

YOUSSEF

Escolteu, jo podria...

ISABEL

¡Calla, que estic pensant!

JENNIFER

Es fácil, mi alma. Le pegamos la paliza i le dejamos en pelotas por ahí, a ver si tiene huevos de "manosar", o como se diga, a más gente.

ISABEL

No, eso no nos sirve. Además, tiene razón. Es humano. No podemos dejar a ninguno de nosotros tirado por ahí. Y si los Otros se lo encuentra y lo convierten o se lo comen?

JENNIFER

¿Qué otros?

ISABEL

Coño, los bichos esos... Los de la radiación. ¿Te acuerdas de que en la tele...?

JENNIFER

No.

ISABEL

Ah, sí, que tu no mirabas las noticias. Bueno, da igual. ¿Sabes a lo que me refiero?

JENNIFER

¿Esos que tienen las cosas chungas esas por el cuerpo...?

YOUSSEF

(Amb cara càndida.)

¿De què parleu?

ISABEL

Els mutants... O mutats, o como se diguin. Saps?

YOUSSEF

Els zombis?

ISABEL

No son zombis.

YOUSSEF i JENNIFER

(A la vegada.)

Ah, no?

ISABEL

No, estan afectats per la radiació. Ja sabeu...
L'abocament de residus nuclears... Contaminació de
tots els rius... No us sona?

YOUSSEF

Ara que ho dius, sí, una mica.

JENNIFER

*No, yo nomás recuerdo que un día empezaban a haber
personas con cosas raras en la piel i en los huesos
que me querían rajar i comían gente.*

ISABEL

Pues esos se formaron por la radiación.

YOUSSEF

Saps lo que és la radiació?

JENNIFER

(S'alça i se li apropa.)

¿Te crees que me importa?

YOUSSEF

Què serà pitjor? La ignorància o la indiferència?

JENNIFER

(Li arrea una bofetada, l'agafa del cabell i li va arreant calbots.)

¿Qué me has dicho?

ISABEL

(Els intenta separar.)

¡Parad! ¡Así no se llega a ninguna parte!

YOUSSEF

¡Ha començat ella!

ISABEL

Perquè tu l'has insultat.

JENNIFER

¡Eso!

YOUSSEF

Està bé, perdó.

JENNIFER

¿Te crees que basta?

ISABEL

Jennifer...

JENNIFER

Bueno.

(Se'n torna a la roca.)

ISABEL

Lo dicho. No es humano dejarlo así. Pero como castigo propongo hacerle cargar todas las mochilas.

JENNIFER

Vale.

ISABEL

I si se t'acudeix tornar a tocar-nos et quedes sense menjar un dia.

YOUSSEF

¡Hala! ¡Això és cruel!

ISABEL

Quedes advertit. Vinga, recull això i posa-ho a les motxilles. Després pensarem quan t'aixecarem el càstig.

YOUSSEF

(Comença a endreçar els sacs.)

On anem?

ISABEL

Al mas del meu oncle.

YOUSSEF

On està això?

ISABEL

Lluny.

YOUSSEF

Hauré de portar-ho tot fins que hi arribem?

JENNIFER

Sí.

ISABEL

Si segueixes així, sí.

YOUSSEF

Doncs que bé. A carregar al moro. Racistes...

JENNIFER

Gilipollas.

10 EXT. AFORES DE FIGUERES / CAMP - MIGDIA

ISABEL, JENNIFER i YOUSSEF

Dinen sota l'ombra d'un arbre.

JENNIFER

¿Me pasas el jamón?

YOUSSEF

(Cara de fàstic. Li arrima el pernil)

Quin fàstic.

JENNIFER

¿Lo has probado?

YOUSSEF

No, ni ganes. No es pot menjar.

ISABEL

Això és el que tu creus. Està molt bo.

YOUSSEF

No és bo.

ISABEL

Aquesta llei la van posar a l'Islam per no haver de carregar amb els porcs en els viatges nòmades a part de les malalties que tenien. Ara ja no té sentit.

YOUSSEF

¡Clar que no! És un animal fastigós que dorm sobre la seva pròpia merda.

ISABEL

Les cabres també. Els xais també.

YOUSSEF

Però aquests són animals que, si els prepares seguint la xaria, son halal. Em pots passar les sardines?

ISABEL

Queden poques.

(Les hi passa.)

Quan s'acabin hauràs de menjar pernil.

YOUSSEF

No si trobo un conill abans.

ISABEL

No sapes què tenen aquests animals. De debò vas a menjar-te un conill?

YOUSSEF

Si no queda més remei...

ISABEL

Si no queda més remei, menjaràs pernil. A més, tan religiós que ets amb el menjar però li has tocat les tetes a la Jenny. I això segons el que tinc entès

està prohibit.

YOUSSEF

(Preocupat, sap que l'han pillat.)

Doncs no... No diu res.

JENNIFER

No desearás la mujer del prójimo.

YOUSSEF

D'això... Quin prójimo?

ISABEL

Eso...

JENNIFER

(S'enfada.)

No quiero hablar de esto.

YOUSSEF

Vaja... Em sap greu.

JENNIFER

No pasa nada.

Mengen en silenci.

ISABEL

En serio menjaràs conill si no tens més remei encara que quedi pernil?

YOUSSEF

Suposo que tens raó... Déu no és d'aquest món. Per ara.. deixeu-me menjar les sardines. Només a mi. Vosaltres teniu embotits de sobres.

ISABEL

Tècnicament el pernil no es un embotit.

YOUSSEF

I què es?

JENNIFER

¿Qué va a ser? Jamón.

ISABEL

Els embotits són las salsitxes, el xoriç, llonganisses... Coses d'aquestes.

YOUSSEF

Si us plau, calla, que se'm remou l'estómac.

JENNIFER

¿Vas a potar?

YOUSSEF

Espero que no.

ISABEL

No ho facis, no tenim tanta aigua. Et podries morir deshidratat. O el que sigui.

Pausa.

YOUSSEF

¿Ara què farem?

JENNIFER

Siesta.

ISABEL

Siesta i per la tarda seguirem caminant fins a trobar algun rierol o una bassa per reomplir les ampolles.

YOUSSEF

Aquella aigua deu d'estar dolenta. Ens podria donar mal de panxa.

JENNIFER

Tiene razón.

ISABEL

Sí, había contado con que beber agua de alguna balsa... Mierda. i encima con el vertido...

YOUSSEF

No em preocuparia pels residus... A hores d'ara tots els rierols deuen estar secs i si hi ha alguna bassa dubto que s'hagin detingut a contaminar-la més del que ja està.

ISABEL

No creguis. Si regues les plantes amb residus radioactius i després te les menges, també t'afecta.

YOUSSEF

Així i tot... Si poguéssim filtrar l'aigua i eliminar impureses...

JENNIFER

Eh, eh, eh. Un momento genios. Primero necesitamos encontrar una balsa de esas. Luego ja veremos.

(S'estira d'esquenes a l'arbre i tanca els ulls.)

ISABEL

Té raó. No ens serveix de res intentar buscar solucions a un problema que encara no hem trobat, ¿saps?

YOUSSEF

Sí, sí sé.

Pausa. ISABEL també es posa a dormir. YOUSSEF es queda mirant l'horitzó.

YOUSSEF

Escolta, Jennifer.

JENNIFER

Qué?

YOUSSEF

Em perdoneu?

JENNIFER

No.

YOUSSEF

Vale.

11 EXT. AFORES DE FIGUERES / CAMP - VESPRE

ISABEL i JENNIFER

ISABEL i JENNIFER estan passejant. YOUSSEF està un poc lluny, descansant amb les motxilles.

ISABEL

Youssef... ¿Qué hacemos con él?

JENNIFER

¿Qué quieres hacer?

ISABEL

No lo sé... Me gusta... que esté con nosotras. Me hace sentir segura. Y es buen chico, en el fondo.

JENNIFER

Sí, mal chico no es... Pero está muy salido.

ISABEL

Lo sé. Supongo que con el tiempo se le passará.

JENNIFER

¿Qué tiempo? Seguro que ahora se está haciendo una paja pensando en mis tetas...

ISABEL

Eso no lo sabes. Además, creo que no está tan, tan salido. Quiero decir... tendría que tener poca vergüenza para hacerse una paja aquí, en medio de la nada.

JENNIFER

Tu sabrás.

ISABEL

Podría ser peor. Mucho peor. Imagínate si llegara a ser un viejo.

JENNIFER

Joder... qué asco.

ISABEL

¿Ves?

JENNIFER

Pero tenemos que tener cuidado.

ISABEL

Sí. Eso sí.

JENNIFER

¿Cómo os conocisteis?

ISABEL

Íbamos a la escuela juntos, aunque luego en el instituto no coincidiéramos en la misma clase. Además, su padre trabajaba para el mío.

JENNIFER

¿Y cuánto lleváis juntos?

ISABEL

No, ¡él y yo no! ¡Yo nunca...!

JENNIFER

No, digo viajando juntos.

ISABEL

¡Ah, vale! Bueno... Llevaremos... desde el principio. Justo el día que empezó todo había quedado mi padre con su padre para merendar i hablar de no-sé-qué de contabilidad. En la tele ponían las noticias i nos enteramos de todo lo que había pasado. Su padre se marchó inmediatamente para ver si estaba bien o qué. Dijo que nos llamaría para confirmar que todo iba bien. Al cabo de una hora aún no había llamado, así que mi padre y yo cogimos el coche para ir a su casa. El resto te lo puedes imaginar.

JENNIFER

¿Y tu madre?

ISABEL

No lo sé. Estaban divorciados, así que llamamos a mamá para ver si estaba bien i dijo que sí, pero ya no supimos nada más de ella. Mi padre... ya lo viste con tus propios ojos.

YOUSSEF

(Des de la llunyania)

¡Ajuda! ¡Isabel, Jennifer! ¡Que em mata!

ISABEL

(Para de cop. Alterada.)

¿Has oído eso?

YENNIFER

(Alterada també.)

¿No era Youssef?

ISABEL

Corre, creo que está en peligro.

Tornen corrents.

12 EXT. SERRA DE RODES / COSTAT NORD - DIA

ALEX i EDU

Peu d'algun barranc/sender de difícil accés. ALEX i EDU planegen pujar.

ALEX

Molt bé, Edu. Això serà difícil.

EDU

Ja, ja ho sabia. No feia falta que m'ho aclarissis.

ALEX

Tens davant teu la muntanya que puja cap a Sant Pere de Roda. Ens esperen una hora i mitja llarga de caminada extenuant sota un sol de justícia fins al monestir.

EDU

I si la rodegem?

ALEX

També pot ser una opció, no descartaria res encara. Però has de tenir en compte una cosa. Si la rodegem significa que hem de tornar a la Selva i donar la volta pel camí de ronda cap a Llançà. Ens suposaria temps i hem de fer via. A més, ens podríem topar amb algun mutant.

EDU

Llavors, què fem?

ALEX

A pedra, paper, estisoires?

EDU

Si guanyo jo anem per Llançà, no?

(ALEX assenteix.)

ALEX

I si no, busquem una altra ruta. Vinga.

(Es posiciona.)

ALEX i EDU

¡Pedra, paper, tisoires!

(Ambdós treuen pedra.)

EDU

Un altre cop.

ALEX i EDU

¡Pedra, paper, tisoires!

(ALEX treu tisoires i EDU treu paper.)

ALEX

¡Ha! Bé... Posem-nos en marxa.

Comencen a pujar la muntanya. Pausa.

EDU

Escolta, Àlex, no et va semblar rar que aparegués aquell mutant del no-res?

ALEX

No, crec que portava dies seguint-nos.

Pausa.

EDU

De quin tipus era, pelat?

ALEX

Pelat.

EDU

És rar... Normalment no maten humans sense raó...

ALEX

Això no ho saps. Mai has parlat amb ningun pelat.

Pausa.

EDU

Quan tot va començar encara hi havia notícies. Només al principi, abans que tallessin la transmissió.

ALEX

I tu creus que es van parar a fer estudis? ¡No hi havia temps! ¡El món era un caos!

EDU

Ho van fer. Àlex, creu-me, jo vaig veure algunes entrevistes, notícies.

(Rellisca i es pren una pausa per a tornar a posar-se de peu. ALEX l'ajuda.)

¡Merda! *Bueno*, això. Vaig veure el que vaig poder, sincerament. I va ser prou com per saber que els mutants com els pelats no eren realment perillosos.

ALEX

Explica't.

EDU

A les notícies parlaven de gent hospitalitzada que presentava tots els símptomes que tenen els mutants. Però eren persones normals, no tenien res rar al cap. Que no tenien instints caníbals, vaja.

ALEX

I per què aquell ens va atacar?

EDU

Suposo que el sol li va fer perdre la noció de si mateix. Si a això li sumes la gana, crees un caníbal.

ALEX

Bueno, però explica'm per què vam veure pel carrer mutants enfrontar-se contra persones.

EDU

Quan la mutació es va començar a expandir, van haver protestes anti-mutants per tot el món. Al final la por es va estendre entre la gent...

ALEX

Quina por? Si m'estàs dient que els mutants són inofensius.

EDU

No del tot. T'he parlat mai dels mutants de quart i cinquè grau?

EDU dóna un altre pas en fals i cau al terra. Cau un poc per la pendent però s'aconsegueix agafar a una planta. ALEX corre a ajudar-lo però ell també rellisca i cau més avall que EDU. EDU es solta per intentar agafar a ALEX i acaba caient damunt seu. Tots dos es rebolquen pendent avall fins que paren. EDU s'alça i corre cap a ALEX.

EDU

Àlex? Estàs bé? Àlex? ¡Respon, cony!

(Li arrea una bofetada. ALEX no reacciona.)

Àlex, joder... Crec que m'està venint una altra insolació...

(Es desmaia.)

13 INT. CASA DE JUAQUÍN / CUINA - MATÍ

JUAQUÍN i ALBERT

Les finestres estan abaixades. ALBERT està desdejunant. JUAQUÍN està rentant la roba plena de sang.

ALBERT

Avi... Podré anar a veure com els cremes?

JUAQUÍN

No. I se dice incinerar.

ALBERT

Per què no?

JUAQUÍN

(Rude.)

Albert, aún eres un niño. No tienes ni quince años. No me gusta que hayas tenido que ver todo esto...

ALBERT

Però...!

JUAQUÍN

No hay peros que valgan. Esta tarde me iré yo solo a incinerar los cuerpos de estas pobres personas i tu te quedarás aquí. ¿Entendido?

ALBERT

(Resignat.)

Sí, avi...

JUAQUÍN

Algún día entenderás que todo esto lo he hecho por tu bien.

ALBERT

És que... No ho entenc.

JUAQUÍN

¿Qué no entiendes?

ALBERT

No entenc que aquesta gent abans era normal i ara no... I per què ens volen fer mal.

JUAQUÍN

Ya te he explicado cómo pasó todo. Por qué estuviste cerrado aquí desde marzo y por qué todo. Todo lo que sé. Esta gente... No estaba bien. y nos querían hacer daño. Yi hice lo que tenía que hacer para que

nosotros estuviéramos a salvo, ¿vale?

ALBERT

En vindran més?

JUAQUÍN

(Confós.)

No lo sé.

ALBERT

(Comença a somiquejar.)

Vull que tot torni a ser com abans...

(Es posa a plorar.)

JUAQUÍN se'l mira. Deixa el que està fent i s'asseu al seu costat.

JUAQUÍN

Albert... No puedo hacer que nada sea como antes... Ahora sólo... No sé qué puedo hacer. ¡Si lo supiera no estaríamos aquí encerrados!

(ALBERT abraça a JUAQUÍN.)

Eh, eh.

(L'agafa del cap i el separa una mica d'ell.)

No te preocupes. Mañana iremos a buscar a Jaime y a Ariadna, ¿vale? Quizá ellos estén bien. Quizá sus padres hayan hecho lo mismo que yo, ¿vale?

ALBERT

(Encara somiquejant.)

Vale.

14 INT. CASA DE JUAQUÍN / MENJADOR - TARDA

JUAQUÍN i ALBERT

JUAQUÍN duu una destrat en la mà i un barret de palla. ALBERT està jugant a l'Age of Empires a l'ordinador.

JUAQUÍN

Albert, me voy a incinerar los cuerpos. tu no salgas de casa.

ALBERT

Un moment.

(JUAQUÍN se'n va. Albert para la partida i mira a la porta.)

Què? Avi?

(Mira als costats.)

ALBERT mira l'habitació buida. S'està una estona més jugant a l'ordinador. Tanca l'ordinador i mira l'habitació una altra volta, avorrit. Va cap a les espases i n'agafa una. Li pesa. Fa moviments amb l'espasa, simulant ser un guerrer. S'avorreix de nou. Deixa l'espasa en el seu lloc i puja les escales. Es troba la porta de l'habitació de JUAQUÍN oberta. Entra. En la tauleta de nit troba uns quants documents referents als mutants. Els mira. Va passant els documents, mirant i mirant.

JUAQUÍN

(S'escolta la seva veu des de baix.)

Albert, he vuelto.

ALBERT

(S'espanta. Deixa tots els documents en la

tauleta ràpidament.)

¡Hola!

(Corre cap a fora de la porta. Una volta la tanca, apareix el cap de JUAQUÍN per les escales. ALBERT s'espanta de nou.)

JUAQUÍN

(Riu.)

¡Vaya un susto! Bueno. Me voy a duchar. ¿Me puedes encender el termo?

ALBERT

(Calmant-se a poc a poc.)

Sí, ara vaig.

(Baixa les escales.)

JUAQUÍN entra a la seva habitació. Veu els documents damunt la tauleta i els agafa. Va a l'armari, obre un calaix i treu una carpeta. Desa els documents dins i tanca ambdues portes.

15 EXT. SERRA DE RODES / COSTAT NORD - MIGDIA

ALEX i EDU

ALEX duu a EDU carregat de l'esquena, amb esforç. Està cansat. Camina pel camí habitual.

ALEX

(Panteixant.)

Joder... Sense aigua, sense menjar i aquest burro amb una altra insolació...

Qualsevol illa d'arbres es troba uns quants metres més enllà. ALEX carrega a EDU fins el barranc. Una volta es troba allà,

se'l descarrega de l'espatlla i l'agafa per sota de les axiles. L'arrossega fins posar-lo més o menys assegut. Quan no pot més, el deixa anar. Ell escala avall el barranc, amb esforç. Un cop arriba avall, bufa d'esgotament i torna a agafar el seu amic, aquest cop amb ambdues mans. Va caminant a poquet a poquet i amb esforç fins els arbres. Un cop allà, deixa anar el seu amic amb delicadesa recolzat en un arbre. Ell s'asseu al costat. *En cas de trobar un barranc es duu a terme així. Si no, el recolza en un arbre i s'asseu.

ALEX

Haviem d'escalar, eh? Ens ho havíem de jugar a pedra, paper o tisores, no? Imbècil!

(S'arrea un colp al cap, amb fúria.)

Era tan difícil?

(Pausa. Es queda mirant l'horitzó. Treu l'ampolla buida de la motxilla.)

No em crec que vagi a fer això...

(Orina dins l'ampolla. S'apropa l'orina a la boca.)

Joder... quin fàstic. No m'ho crec...

(Amb cara de fàstic. S'arrima l'ampolla i beu un glop. Aparta de cop la botella amb cara de fàstic, retenint el pixum en la boca. Pausa. Traga la orina.)

¡Joder!

(ALEX mira EDU i després mira l'ampolla.)

Edu, perdona'm.

(Li tira una poqueta de orina en la cara. EDU no reacciona. ALEX tanca l'ampolla i la deixa al terra. S'arrima a EDU amb por i li posa la mà al coll per comprovar el seu pols. Respira alleujat.)

Només estarà desmaiàt... No li passarà res...

(S'acomoda en l'arbre i tanca els ulls. Dorm.)

16 INT. CASA DE JUAQUÍN / HABITACIÓ DE JUAQUÍN - DIA

JUAQUÍN

JUAQUÍN treu un paquet enrotllat de davall del llit. L'estén damunt. L'obre; dins hi ha un trabuc. Va a la tauleta de nit i treu una bosseta i una caixeta. Després, baixa al primer piso. Va al magatzem i trau uns taulons de fusta i uns claus. Trau cinta americana, també. Després torna a entrar i surt amb un mall. Agafa unes quantes fustes, uns claus amb la boca i el mall i les clava a la porta formant una barricada. Repeteix el procediment amb les finestres. Es penja el mall del cinturó i va cap al suport de l'espasa. L'agafa i se la penja del cinturó, també. Torna a pujar dalt i agafa l'escopeta i ambdós recipients. Ho deixa tot damunt la taula de baix. S'escolta un crit agònic.

JUAQUÍN

(Mira de cop a la porta.)

Bien, ya vienen. A ver qué tal les sienta el plomo.

17 EXT. GARRIGA DE L'EMPORDÀ / ENTRADA - TARDA

ALEX i EDU

ALEX i EDU estan clarament cansats.

EDU

Què volies que fes amb la pell? Això no es podia menjar. Com a mínim nosaltres no ens ho podíem menjar. Ja s'ho trobarà alguna guilla o el que sigui i que es mengi la pell d'aquell conill.

ALEX

Està bé. Però a la pròxima no ho facis. Això es pot utilitzar per guardar aigua.

EDU

¡Claar, com que n'hem vist tanta!

ALEX

Edu, tu ets *tonto*? Justament per això com més recipients tinguem, millor.

EDU

Vale, vale. ¡Ja ho he pillat! A la pròxima et donaré la pell. A saber amb quin fil cosiràs la pell per fer un recipient.

ALEX

Tenim roba. En fin. Mira, ja hem arribat. Ara...

EDU

¡Oh! ¡Ombra!

(Arrenca a córrer cap als arbres.)

ALEX

¡Edu, no corris!

(Es posa a córrer darrere seu.)

¡Et vas a matar! ¡Recorda el puto cansament!

EDU tropesa amb una pedra i cau de cap contra el terra, rodant una mica pendent avall. ALEX arriba on està ell i s'angimpona.

ALEX

Edu, estàs bé?

EDU

(Encara panxa avall.)

No, clar que no. .

ALEX

A veure, aixeca't, no t'hagis trencat res.

EDU

(S'incorpora.)

Què tinc?

ALEX

Joder,

(S'aparta amb esglai i fàstic.)

quin mal.

EDU

Doncs a mi no em fa mal res.

ALEX

A veure...

(Trau unes tires de tela de la motxilla.)

Veus como era bona idea que guardéssim les tires de tela de la seva samarreta?

EDU

No, si al final tindràs raó i tot.

(ALEX li neteja la cara amb saliva i un costat de la tira de tela.)

Joder, que fastigós que ets.

ALEX

Algun dia m'agrairàs tot el fàstic. Si vols, també et puc pixar a l'ull, que això desinfecta.

EDU

Sí, i quan vinguin microbis al pixum?

(ALEX es posa a embenar-li el cap per l'altre costat de la tela.)

Però què fas?

(EDU es deslliura d'ell.)

ALEX

Ah, vols que et sagni?

EDU

No, però tampoc serà com per embenar-me la cara.

ALEX

Bueno, està bé. Quan puguem, rentem la tela.

EDU

Si no, la refregues pel terra. La sorra neteja.

ALEX

Però clava't tu sorra a la ferida, ¡no et fot!

EDU

Com a mínim per portar-la dins la motxilla...

ALEX

Bueno, tampoc crec que ens hauríem de preocupar per la sorre...

(Passa el tros de tela per l'arena.)

EDU

Vinga.

(S'alça i ajuda a ALEX a alçar-se ell també.)

Tirem, que ja hem arribat a dalt.

18 EXT. GARRIGA DE L'EMPORDÀ - VESPRE

ALEX i EDU

ALEX i EDU estan asseguts al costat d'un arbre.

EDU

(Mirant a l'horitzó.)

Últimament em venen al cap moltes coses de les que passaven abans, saps?

ALEX

Abans? Abans de què?

EDU

Joder, Àlex. Abans de tot això. Abans de l'abocament, dels mutants, de la destrucció...

ALEX

(El talla.)

Vale, vale. Ja ho he entès. Perdona.

EDU

Recordo quan anàvem a l'insti. Quina merda.

ALEX

Sí...

(Somriu amb nostàlgia.)

EDU

Sempre em vaig preguntar de què ens serviria. Mira'ns ara. De què ens va servir l'insti? Per què tantes equacions, logaritmes, sintaxi, cèl·lules? Ara tota aquella merda de què ens serveix, si hem de morir a mans d'un monstre que alguna vegada va ser humà? De què ens serveix per, total, morir perquè no hem begut aigua en condicions des de fa dies? De què...

ALEX

Edu... Ningú sabia que això podria passar. Fins i tot estic segur que ni els que van fer que tot comencés ho sabien...

EDU

Alex. M'importa una merda que ho sabéssin o no. M'importa una merda que ningú ho sabés. M'importa tot una merda. Per què ara no tenim res. I tot el que vam fer per arribar... on? És que no entens que els humans ho vam fer tot per a res?

ALEX

No. No ho vam fer per a res.

EDU

(El mira fit a fit. Està posant-se nerviós.)

Joder, tu ets imbècil o què et passa? Com que no ho

vam fer per a res?

ALEX

Edu, escolta'm. No estàs bé. Portes dos dies sense beure aigua, avui has menjat un conill que podria haver agafat perfectament qualsevol merda, fa un sol que et mors... Estàs espantat, cansat i cardat. Molt cardat. Jo també. Millor deixa de pensar en això...

EDU

I en què collons vols que pensi, tio? És que no tenim res millor a fer, *joder*. Quina hora és? Les nou? Les deu?

ALEX

Nou i mitja, diria.

EDU

(Amb un deix de desesperació.)

Les nou i mitja, dos quarts de deu, el que sigui. M'és igual. Seguim sense tenir res a fer. No podem fer res més que seure aquí, al costat d'aquests putos pins, i esperar. A què? A que es faci de nit? Fins i tot llavors caminarem sense anar a ninguna part.

ALEX

Això no és veritat.

EDU

Ah, sí? Tens algun pla, *míster fantàstic*?

ALEX

Por suposat que el tinc.

EDU

Llavors estaré encantat de sentir-lo. Ah, no. Espera. Que el teu pla és seguir anant cap al sud. Porque en al sud estarem segurs. Típic. Et creus que no he vist suficient el Supervivent Final? Si trobem un riu, seguim el seu curs, segur que hi haurà un poble. Por la nit, ens podem guiar amb l'Estrella Polar, que sempre apunta al nord. És clar! I quan trobem un poble estarà ple de mutants i se'ns...

ALEX

(Li arrea una bofetada.)

T'he dit que deixéssis de pensar en això.

EDU

Què acabes de fer?

ALEX

Edu, escolta, no vull barallar-me amb tu. I menys per una *gilipollada* com aquesta.

EDU

Gilipollada? Quina gilipollada? Et penses que tot això és una gilipollada?

ALEX

¡És clar que és una *gilipollada*! Joder, estàs delirant. És el sol! No ho veus? El sol t'ha afectat la closca! Portes dies sense menjar, ni beure, ni dormir en condicions. I a sobre tens el sol tot el puto dia damunt teu!

Pausa.

EDU

Com pots estar tan cec? No veus que tot això és una pèrdua de temps? No veus que és igual quant visquem o com visquem? Anem a morir igual. Tot ha sigut una gran pèrdua...

ALEX

(Li torna a arrear una bufetada, esta volta més contundent.)

No t'ho vaig a repetir.

EDU

(S'abalança sobre ell.)

¡Aargh

ALEX cau al terra. EDU comença a llençar cops de puny mal donats al cap i costats de ALEX. ALEX s'intenta cobrir com pot. De cop, dóna un cop amb el genoll a EDU, l'agafa de les mans i el gira de costat. Ara està EDU davall. ALEX el té immobilitzat.

ALEX

Edu. Para ja. No vull malgastar les meves forces barallant-me amb tu.

EDU

Però és que no ho veus? Ja les estàs malgastant per intentar viure un altre dia més!

ALEX

Edu... Si us plau...

EDU

(Forceja un poc, però para en no res.)

Ets imbècil.

(L'escup a la cara.)

ALEX

Vas a parar ja?

A la llunyania s'escolten unes veus. Pareixen de xicones.

ALEX

(S'alça i ajuda a alçar-se a EDU.)

Tu també ho has sentit?

EDU

Sí.

(Vacil·la.)

Amaguem-nos.

(Van darrere d'un arbre i s'amaguen.)

19 EXT. GARRIGA DE L'EMPORDÀ - VESPRE

ISABEL, JENNIFER, YOUSSEF, ALEX i EDU

ISABEL, JENNIFER i YOUSSEF estan caminant per un camí. YOUSSEF transporta les motxilles. ALEX i EDU estan amagats darrere d'un arbre i observen.

JENNIFER

¿Entonces me estás diciendo que los paíes estos que nos quieren rajar tienen cancer?

ISABEL

Sí. No. No, no. No todos. Es decir. Mira, te lo vuelvo a explicar. Todo empezó con la liberación de residuos tóxicos de la mayoría de centrales nucleares del mundo. ¿Sí?

(JENNIFER assenteix, amb cara de no estar

gaire convençuda)

Luego hubo un vertido de residuos en casi todas las fuentes de agua del mundo. Esto lo sabemos gracias a las noticias. Cuando todo empezó, no se hablaba de otra cosa que de los activistas de GreenPeace que habían robado los residuos tóxicos de todas las centrales nucleares del mundo y que luego una organización desconocida había robado esos mismos residuos y los había utilizado para contaminar todos los ríos, lagos y mares que se encontrase. Pero eso no fue todo, la mayoría de Gobiernos empezaron campañas para encontrar los residuos y enterrarlos en cementerios nucleares o quemarlos. ¿Qué pasó? Que toda el agua del mundo estaba contaminada. Toda menos el Amazonas. ¿Me vas siguiendo?

(JENNIFER fa el mateix gest que abans)

Fue entonces que Brasil se convirtió en el principal exportador de agua del mundo. Pero nadie se esperaba nada de la mutación. Lo que sucedió es que los animales empezaron a morir i a alejarse de las fuentes contaminadas, mientras que las personas mutaron. Se quedaron calvas, con erupciones en la piel, algunas personas tenían tumores en los huesos, náuseas y vómitos que los impedían hacer su trabajo. Hubieron muchos despidos en todo el mundo. Esto generó protestas, contra los mutantes y contra el odio contra los mutantes. Hubo luchas, enfrentamientos en las calles. De todo. Pero después, vino lo peor. La gente mutó más y más, la mutación se extendió al cerebro y las personas dejaron de serlo, atacaban a los civiles sin parar, sin sentir dolor, había quien los llamaba caníbales e incluso demonios. El mundo enloqueció y los

Estados cayeron. ¿Me has entendido?

JENNIFER

O sea, ¿que ahora estamos así porque GrimPis robó la basura de las centrales esas? ¡Serán gilipollas! ¡Se cargaron el mundo, los maricones estos!

ISABEL

Bueno. No se sabe muy bien si fue GreenPeace, porque la organización no reclamó nada cuando esto sucedió, pero los activistas llevaban banderas y símbolos de GreenPeace.

YOUSSEF

Jo crec que ells no van ser. Perquè seria una ximpleria, ser una organització ecologista i contaminar el món. No té sentit.

ISABEL

Ara ja és igual si té sentit o no. GreenPeace ha desaparegut, com moltes altres organitzacions.

YOUSSEF

Falta molt per arribar a casa del teu oncle? Perquè ja és fosc i no vull haver de caminar sense veure què trepitjo

ISABEL

No, no falta gaire. És travessar el bosc i ja hi serem.

(Pausa)

Per cert, com estàs del coll?

YOUSSEF

Em fa menys mal. I el blau del braç encara el tinc

allà, però suposo que en algun moment se n'anirà.

ISABEL

Com podia ser que no l'haguéssim vist durant tot el dia?

YOUSSEF

No ho sé. Jo estava tant tranquil, descansant, i em va tirar al terra d'una empenta. La resta, bé... Sort que vau arribar a temps, jo em creia que anava a morir allà. Mentre m'escanyava... Us seré sincer. Vaig imaginar-me al cel, el que vindria després. No vaig veure pas passar la meva vida per davant. Vaig mirar el futur.

JENNIFER

¿Y cómo era el cielo, José?

YOUSSEF

Ja t'he dit que em dic Youssef, no Josep. Bé. El cel era... era molt diferent de com ens l'imaginem. Isabel, tu t'has llegit la Divina Comèdia, oi?

ISABEL

Sí. Era igual?

YOUSSEF

No. No tenia res a veure. Però res vol dir res, ¿eh? És que, directament... no s'hi podia arribar. No físicament. Quan ho veia tot, no em sentia dins del meu cos. Era... un altre estat.

S'escolta el remor d'un riure.

JENNIFER

¿Qué ha sido eso?

ISABEL

No lo sé. Tu també ho has sentit?

YOUSSEF

Sí... Semblava com algú rient, no?

ALEX riu, més fort. Es distingeix perfectament.

JENNIFER

¿Qué coño?

YOUSSEF

Hi ha algú?

ALEX

¡Hòstia puta! Que "no em sentia dins del meu cos",
diu... Joder.

*(Surt de l'amagatall. JENNIFER i YOUSSEF
s'espanten una mica; ISABEL roman
impassible.)*

Perdoneu. Tranquils, no us vaig a fer mal. No tinc
amb què fer-vos-en.

(Alça les mans.)

Vinc amb un amic, també. Edu, surt. Va, home

(EDU surt de l'amagatall, també.)

EDU

Hola...

ISABEL

Qui coi sou vosaltres i perquè ens estàveu espiant?

EDU

No, no res. Passàvem per aquí...

ISABEL

Com que passàveu per aquí? Estàveu amagats darrere d'un puto arbre! Ens anàveu a atacar? Vinga, no ho amagueu. Ens anàveu a atacar. Preteníeu violar-nos i robar-nos.

ALEX

No, no, no. De debò. El que diu el meu amic és cert. Estàvem caminant per aquí pel bosc quan us hem sentit parlar. Llavors ens hem espantat i ens hem amagat. No volem fer-vos res de mal. No estem en les condicions de fer-ho. Portem dies sense menjar res en condicions i l'últim que hem begut ha sigut el nostre propi pixum.

ISABEL

Més raó per robar-nos, no creus?

ALEX

Mira.

(Treu la navaixa. Isabel adopta una postura defensiva)

Té.

(Li estén la navaixa, encara plegada)

És la única arma que tenim. Res més. Podeu registrar-nos si voleu.

ISABEL

(Li agafa la navaixa)

D'acord... Em quedaré amb això per ara. *Jenny, dales un poco de jamón a los chicos.*

JENNIFER

Queda poco.

ISABEL

Tranquila, ya habrá más cuando llegemos.

EDU

Arribar? On voleu arribar?

ISABEL

No us importa. Us donem una mica de pernil i tireu per un altre camí. No volem que ens seguïu.

EDU

Però... Per què?

ISABEL

Per què què?

EDU

Per què no podem anar amb vosaltres?

ISABEL

Com que per què? No us coneixem de res. Per què cony voldríeu vosaltres seguir-nos?

EDU

No heu dit que aneu a un lloc?

ISABEL

Sí, és clar, vosaltres no?

ALEX

Bé,

(Talla a EDU)

nosaltres no tenim cap lloc concret on anar... Ens dirigíem cap al sud, per anar cap algun lloc. Crec

que aquest matí hem deixat Figueres.

ISABEL

És probable. I per què aneu cap al sud?

EDU

(Talla a ALEX)

Venim del Port de la Selva. Com pots imaginar, no podíem anar cap al nord.

ISABEL

Podíeu anar cap a Llançà.

ALEX

Ho vam decidir descartar, per seguretat. Vam travessar la serra de Rodes i ara ens tens aquí.

YOUSSEF

¿Per què no venen amb nosaltres?

JENNIFER

¡Cállate, José!

YOUSSEF

Que no m'ho dic pas! Em dic Youssef!

JENNIFER

Me da igual.

YOUSSEF

Isabel, escolta'm. Els pobres nois no tenen on anar. I nosaltres sí, i és més: tenim la certesa de tenir un refugi, menjar i protecció. I els la estem negant. Com podem haver perdut la humanitat? No és en temps de necessitat quan s'ajuden les persones? Que no veus

que si ens volguessin robar no tindrien pas un aspecte tan demacrat? A part que no s'haurien posat a riure del que he dit; ens haguessin atacat i prou. Isabel, recupera una mica aquesta humanitat i ajudem-los.

ISABEL

Buf... Està bé. Ens acompanyaran a Mas Pau. Però serà el meu oncle qui decideixi si es queden o no.

YOUSSEF

Gràcies. Ara... Com us dieu?

ALEX

Alexandre.

EDU

Jo Eduard, però podeu dir-me Edu.

ALEX

(Els va assenyalant a mesura que diu el seu nom.)

Vosaltres sou la Isabel, en Youssef i la Jenny, suposo que de Jennifer.

JENNIFER

Sí.

ALEX

¿Què prefereixes Jenny o Jennifer?

JENNIFER

Pa' ti Jennifer, que ni te conozco. Hala, tomar.

(Dóna un tall de pernil a cadascun. Ambdós s'ho mengen amb ànsia.)

ISABEL

Molt bé. Us ho mengeu i anem tirant, que és tard i vol ploure.

20 EXT. GARRIGA DE L'EMPORDÀ / SORTINT - NIT

ISABEL, YOUSSEF, ALEX i EDU

ISABEL i YOUSSEF al fons, parlant. ALEX i EDU davant. Estan asseguts.

EDU

Sí que triga a pixar, no?

ISABEL

A vegades s'emociona i es posa a cagar. Pot donar per una bona estona.

EDU

Collons. Jo fa dies que no cago una bona merda.

ALEX

Sí. Jo també. De fet, crec que fa dos dies que no cago.

EDU

És el que té no menjar, tu.

(Pausa.)

Ens podeu donar més pernil?

ALEX

Edu! No siguis pesat, home. Dóna gràcies que ja ens han donat pernil només de conèixre'ns. No abuisis de l'hospitalitat ara.

ISABEL.

No, no. És igual. Teniu.

(Els passa el pernil.)

EDU agafa un tall amb una mica de recel. Se'l menja

ALEX

Jo m'esperaré a arribar, millor.

ISABEL

Agafa'n ara. No sé si el meu oncle us deixarà entrar a la casa o què.

ALEX

Per què no hauria de deixar-nos?

ISABEL

Perquè no us coneix de res. Ni jo, ni ningú de nosaltres us coneixem. I perquè és molt protector. Desconfiarà de vosaltres. Fins i tot desconfiarà d'en Youssef.

ALEX

Ah, que a ell tampoc el coneixeu.

ISABEL

Nosaltres sí el coneixem. El meu oncle no.

ALEX

Nena, trobar-te'l pel camí no és *conèixre'l*.

ISABEL

Ho sé perfectament, nen. I vigila com em parles perquè encara et puc treure el pernil i dir-li al meu oncle que ni us deixi entrar.

ALEX

Perdona... Són els nervis, suposo. I els dies que fa

que no parlem amb ningú més.

ISABEL

M'ho he imaginat.

EDU

(Xiuxiueja a Alex)

I jo que em pensava que el pitjor que podia fer era demanar més pernil.

ALEX

Calla. Ara no estic gaire d'humor. Em fa mal tot.

EDU

Menja. Potser se't passa una mica. Almenys deixaràs de pensar-hi.

ALEX agafa un tall de pernil i se'l menja una mica desganat

ALEX

Saps? Jo abans de tot això m'ho *flipava* amb pelis de zombis i tot aquest rotllo dels apocalipsis i la ciència ficció i merdes d'aquestes.

EDU

Sí, ho sé. Vas fer el treball de recerca d'això, no?

ALEX

Sí. Però era més aviat de ciència ficció espacial i per què estava mal plantejada. De fet es deia *L'escenari espacial en la literatura de ciència ficció i el mal plantejament d'aquest*. Em van posar un vuit, però mira. Jo m'ho vaig passar bé fent-lo. Ara ja veus de què m'ha servit.

EDU

Però això és igual! Vas passar-t'ho bé i això és el

que conta. Ara has de mirar endavant i intentar oblidar el passat. No tornarà. No tal com el coneixiem.

ALEX

Sí, ho sé.

EDU

Jo també pensava en un món nou, però més aviat per qüestions polítiques, saps? Pensava com reconstruiria el món un cop es destrúís. Quina societat intentaria crear. Si hi ha una cosa que em molesta de totes aquestes pel·lícules, llibres i sèries de ciència ficció que et presenten un escenari després d'una catàstrofe és que et presenta un món d'egoistes. Quan això no té per què ser així. De fet, és més comú que la gent s'ajudi en moments de necessitat. Després de catàstrofes, terratrèmols, guerres... La solidaritat és força comú. La gent sap que ajudant-se, aconseguiran millorar la seva situació.

ALEX

Doncs apel·la a aquest discurs per intentar convèncer el seu oncle.

(Assenyala ISABEL amb el cap)

EDU

Ho intentaré fer.

ALEX

Jo... no sé què pensar.

(Pausa.)

Tanta mort... Tanta destrucció... És molt per mi, saps?

EDU

Sí...

ALEX

És que... Em supera. Em supera haver d'anar d'un lloc a un altre, registrar cases buides i abandonades, evitar morts, cementiris nuclears, mutants. Tot... És molt fort per mi.

EDU

Però ara és el moment de fer el cor fort, Alex.

ALEX

Però no puc ser tan fort. No sé en què o en qui confiar, no sé ni si és segur dormir a la nit, si demà viuré, ni tan sols si em despertaré. Tinc por de dormir, Edu. Por de no despertar-me.

EDU

Però tingues esperança...

ALEX

Esperança en què? En que quan dormi em despertaré? Per què? Per veure un món destruït per un capritx d'una organització? Per què, Edu? *Joder!*

EDU

Per això.

(L'agafa de les galtes i el besa.)

21 EXT. MAS PAU / ARRIBANT A CASA DE JUAQUÍN - NIT

ALEX, EDU, JUAQUÍN, ISABEL, JENNIFER i YOUSSEF

ISABEL

Molt bé. Alexandre, Eduard, escolteu-me. Això també va per tu, Youssef. Quedeu-vos callats i seguïu-me el rotllo. Amb en Youssef ja tenim una excusa amb la que potser el meu oncle el deixa passar, i la Jenny és la meva cosina, per tant no hi haurà cap problema. Però vosaltres...

ALEX

Un moment. Si la Jenny és la seva filla com és que no és amb ell?

ISABEL

No he dit en cap moment que sigui la seva filla, és cosina de part de pare. L'oncle ho és de part de mare.

ALEX

Ah, d'acord, perdona.

YOUSSEF

Llavors ja és segur que a mi em deixi quedar-m'hi?

ISABEL

No, encara no.

EDU

I si a nosaltres no ens hi deixa quedar, què fem?

ISABEL

Això, em sap greu, però és problema vostre.

EDU

Però... Collons. Hem travessat tot l'Empordà i ara em dius que si no ens hi deixa quedar que ens les apanyem?

ALEX

Edu, calla.

ISABEL

Exacte. Jo no li puc fer res. Em sap greu el que us ha passat. Em sap greu que ho hagueu perdut tot. Però jo no us puc solucionar els problemes.

EDU

Almenys ens deixarà passar la nit?

ISABEL

Si puc, intentaré que com a mínim us deixi això.

EDU

Gràcies.

ALEX

Com et podem agrair el que has fet per nosaltres, si ni tan sols ens coneixes?

ISABEL

Jo no he fet res, simplement us he donat una mica de pernil i promeses. Feu el favor d'esperar i ja m'ho agraireu després.

ALEX

D'acord...

ISABEL

Molt bé... Ja hem arribat. És aquesta casa.

EDU

Quins nervis...

YOUSSEF

I que ho diguis...

(Deixa caure lentament les motxilles.)

ISABEL

A veure...

(Truca a la porta.)

Pausa llarga.

ISABEL

(Torna a trucar.)

¿Tío? ¡Soy yo! ¡Isabel! Ábreme, por favor.

JUAQUÍN

(Des de dins de la casa)

¿Qué te regalé hace cuatro años por tu cumpleaños?

ISABEL

Hace cuatro años... Me regalaste el primer cómic de Los Muertos que Caminan.

JUAQUÍN

¿Qué dicen en la tercera viñeta de la decimonovena página?

ISABEL

¿Pretendes que me acuerde de eso? Deja de hacer preguntas, que si no has reconocido la voz de tu sobrina vaya tío estás echo.

JUAQUÍN

¿Quienes son esos con los que vas?

ISABEL

Este es Youssef. Su padre trabajaba para papá. El día que el Estado cayó nos fuimos papá y yo a buscarlos a él y a su padre y sólo lo encontramos a él. Ésta es Jenny, mi prima, creo que ya la conoces. Estos son Eduard y Alexandre, nos han salvado de un

mutante cuando estábamos a punto de llegar aquí y nos han pedido venir.

JUAQUÍN

¿Es eso cierto?

ALEX

S-sí, señor.

JUAQUÍN

¿Lleváis armas alguno de los dos?

ALEX

N-no... Traía una navaja, pero la tiene Isabel, ahora.

JUAQUÍN

¿Cómo habéis matado al mutante si no teníais armas?

ISABEL

Pues han...

JUAQUÍN

(Tallant-la)

Ahora no cielo, se lo estoy preguntando a ellos.

ALEX

Con la navaja, y con una piedra muy grande que se ha encontrado Edu en el suelo.

JUAQUÍN

¿Y por qué no tenéis la ropa llena de sangre?

ALEX

Porque... Esto...

(Mira EDU buscant ajuda.)

EDU

Perquè en Youssef ens ha deixat dues de les seves samarretes, senyor. No volíem presentar-nos davant seu amb la samarreta plena de sang.

JUAQUÍN

Pues hubiera estado bien, así al menos me hubiera creído vuestra historia. Isabel, pasa. Youssef, tú enséñame las camisas.

ALEX

Espere un momento, señor. Yo tengo una. La he decidido cortar en trozos para que se lave mejor y utilizarla como venda una vez lavada. Mire.

(Es treu de les butxaques dels pantalons les tires de la samarreta trencada de AMIC, amb sang resseca i coagulada. Mostra les tires per el ullet de la porta.)

JUAQUÍN

Vale, entonces sí que es cierto. Youssef, déjalo. Podéis pasar. Pero sabed que no os quitaré el ojo de encima.

ALEX

Sí, señor.

JUAQUÍN

Y deja de llamarme señor. Me llamo Juaquín. Y tampoco hace falta que me respondas en castellano, entiendo perfectamente el catalán, y tu acento te delata.

ALEX

Vaja... Està bé, se... Juaquín.

S'escolta la clau girar el pany de la porta i aquesta obrir-se. Darrere apareix JUAQUÍN amb una pistola a la mà.

JUAQUÍN

Adelante.

(A EDU i ALEX.)

Vosotros dos primero.

(A YOUSSEF.)

Tú, deja eso aquí.

(Assenyala un lloc.)

Buenas noches, Jennifer. Isabel, ven aquí

(Li fa una abraçada.)

EDU

(Fluixet, a ALEX)

Aquest és el seu oncle? Podria fer-se passar perfectament pel seu avi.

ALEX

No et creguis. Diria que no és tan vell. No arribarà als seixanta, encara.

JUAQUÍN

Venid al comedor, debéis estar hambrientos.

ALEX i EDU

Sí. I que ho diguis.

Tots el segueixen cap al menjador.

JUAQUÍN

Sentaos, voy a la cocina a por un poco de embutido.

(Tots menys JUAQUÍN seuen en la taula.)

EDU

Així que la comoditat es sentia així... Ja quasi ni me'n recordava...

JENNIFER

Ay, ya ves...

JUAQUÍN

(Des de la cuina)

Isa, puedes venir a ayudarme con esto, cariño?

ISABEL

Sí.

(Va a la cuina)

S'escolten murmuris de la cuina

EDU

Quant temps feia que caminàveu fins aquí?

YOUSSEF

Des que vam deixar Figueres. Farà un dia o dos.

ALEX

Un dia, crec.

YOUSSEF

A part d'avui, vull dir.

ALEX

Sí.

EDU

Per què vau deixar Figueres?

YOUSSEF

Bé... Encara no ho tinc molt clar. A veure, t'explico. Ens van atacar. Uns carronyaires.

(En veu baixa.)

I van matar el pare de l'Isabel. Llavors l'Isabel va prendre les regnes i ens va dir que aniríem al mas del seu oncle, que era el germà de la seva mare. Però abans, passaríem per Llers, que era on vivia la seva mare. Vam tenir uns quants entrebancs, cal a dir-ho, i de fet no vam trobar a la seva mare, així que vam dirigir-nos directament aquí.

EDU

Ah.

Pausa.

YOUSSEF

I vosaltres? Des de quan fa que camineu?

EDU

Potser tres dies. No sé si eren tres o quatre.

ALEX

Tres.

EDU

Tres. Venim de més amunt, això sí. Del Port de la Selva.

YOUSSEF

I què hi fèieu allà?

EDU

Era un lloc segur.

YOUSSEF

Vaja...

Pausa.

YOUSSEF

Ja no?

EDU

No.

Pausa.

YOUSSEF

Doncs vaja.

EDU assenteix. Pausa.

JENNIFER

¡Ayyy! ¡Qué ganas de fumarme un piti!

ALEX

No te'n queda cap?

JENNIFER

No. Isa dijo que los tiráramos.

ALEX

Collons... Jo me n'hagués guardat algun. Pregunta-li a en Joaquín, si en té algun. I de pas demana-li un altre per mi.

JENNIFER

Vale. Voy a ver.

(S'alça i va la cuina. Des de la cuina.)

Joaquín, tienes cigarrillos?

S'escolta la veu de JUAQUÍN murmurant.

JENNIFER

Vale.

(Torna amb un paquet de tabac.)

ALEX

Uiii... Que bé...

JENNIFER

(Treu dos cigars. Li dóna un a ALEX.)

¿Tienes fuego?

ALEX

No, pensava que tu en tindries...

JENNIFER

Yo no tengo.

ALEX

Vaja...

JUAQUÍN surt de la cuina amb la panera i l'embotit. ISABEL l'intenta convèncer de quelcom.

ISABEL

Pero tío, ¡escúchame! No tienen otro sitio dónde ir, no nos pueden hacer nada, no pasa nada por que se queden una noche. Te pido eso, sólo una noche . Por favor, tío, déjales quedarse. No harán nada. Mira, si quieres yo misma los vigilo.

JUAQUÍN

(Al mateix temps, ignorant-la. Agafa la barra de pa i un llom embotit i ho dóna a ALEX)

No os podéis quedar.

(ALEX s'alça, amb cara de no creure-s'ho)

Lo siento mucho, pero tenéis que marcharos.

(EDU s'alça també. ALEX obri la boca per dir quelcom.)

No hace falta que protestéis, Isabel ya me ha contado la verdad de vosotros. Y no me fío.

(Avança cap a ALEX i EDU.)

Sabía que lo del mutante era mentira. Ahora largaos. Tened esto y buen viaje, no os quiero ver cerca de mi casa. ¡Largo!

(Assenyala el camí cap a la porta.)

EDU

P-Però...

JUAQUÍN

No hay peros que valgan. Os he dicho que largo y largo es largo. Os quiero ver fuera de mi casa ya. ¿Es que no me oís?

EDU fa el gest d'anar-se'n però ALEX es manté quiet.

ALEX

Doncs jo no em penso pas moure.

JUAQUÍN

¿Que no te mueves? Te he dicho que te vayas fuera de mi puta casa. ¡Largo! ¿Tengo que empezar a gritar para que me entendáis?

(L'agafa de la roba i l'empeny cap a la porta.)

ALEX

¡Que no! ¡Que no me n'aniré! He perdut molt per arribar fins aquí i l'únic que necessito és que un puto vell em digui què puc i què no puc fer. M'importa una merda que la casa sigui teva. Ara no me'n vaig.

JUAQUÍN

Ya estoy empezando a cansarme de esto.

(Agafa la pistola)

O te largas de mi jodida casa...

ISABEL calla.

ALEX

O què? Em dispararas? Vinga, no em facis riure! Tan baix has caigut que vas a disparar a un puto noi de disset anys?

JUAQUÍN

Te he dicho que te vayas inmediatamente.

(Agafa ALEX de la roba amb la ma lliure. ALEX es debat i intenta lliurar-se. JUAQUÍN se l'apropa a ell i, per error acciona el gatell. ALEX adopta una expressió de sorpresa i espant i mira cap avall.)

Mierda. No, no, no, no, no! Mierda, joder. ¡Joder!

Fosc.

ISABEL

I ara, què?

FI.